

► Revolta a Oaxaca

Roda el món // Pàgina 18

Fins a un milió de persones es van manifestar el diumenge 5 a Oaxaca per demanar la retirada de la policia i la destitució del Governador. La revolta mexicana no s'atura.

► Dones de la Mina

Què es cou // Pàgina 22

L'Associació Adriaes organitza la III Trobada d'associacions de dones en barris en transformació. Històricament, les dones dels barris obrers han pogut fer sentir molt poc la seva veu.

► Hip-hop a Palestina

Expressions // Pàgina 24

Una escena de hip-hop combatiu ha convertit Palestina en centre de noves propostes musicals que trenquen els tòpics del món àrab. Un dels màxims exponents, DAM, actua a casa nostra.

directa

setmanari de comunicació

núm. 25 // 8 de novembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

La justícia rebaixa les penes a tres grupuscles neonazis

>>> Així està el pati // Pàgina 9

AGRESSORS ULTRADRETANS DE Cerdanyola, Badalona i Barcelona són en llibertat després d'intents d'homicidi, pallisses i greus lesions

>>> De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Encadenats al Palau per denunciar el Meeting Point

El cap de seguretat del Palau de la Generalitat observa l'acció sense saber que fer amb les dones encimentades

La trobada internacional bianual de les immobiliàries va arrencar el 7 de novembre a les instal·lacions de la Fira de Barcelona. El Barcelona Meeting Point s'ha constituït en un dels principals punts de trobada de mercaders del sector de l'habitatge. Les denúncies contra l'esdeveniment ja es van fer presents

durant l'edició de l'any 2004, amb acusacions fundades de ser els culpables dels preus abusius de l'habitatge. També es va posar sobre la taula l'enriquiment descarat i en molts casos la corrupció mafiosa que envolta els projectes urbanístics, la construcció d'urbanitzacions i de nous camps de golf. En l'edició d'enguany una àmplia

assemblea de col·lectius s'ha coordinat per plantar cara a la trobada. Una manifestació l'11 de novembre a les 12h a la plaça dels Països Catalans serà l'acte central de les protestes. Però les accions ja van començar el dia de la inauguració. Van apuntar directament als organitzadors mitjançant la col·locació de grans pan-

cartes a les grues de les obres a la Plaça de les Arenes. Però també denunciant la relació entre administració i sector immobiliari. Dues persones encadenades a un bidó de 500 quilos de ciment a les portes del Palau de la Generalitat mentre altres dues es lligaven als fanals de la façana van ser l'eina de visualització.

>>> Així està el pati // Pàgina 10

La ressaca postelectoral ens torna el tripartit

L'elevada abstenció, la irrupció del populisme unionista de Ciutadans i la decisió d'Esquerra Republicana de Catalunya de configurar un nou tripartit amb Montilla de President marquen les Eleccions Autonòmiques de 2006.

Encara que sembli que tot està dit sobre les eleccions, des de DIRECTA ens hem animat a fer les nostres pròpies valoracions, que segurament diferiran dels anàlisis de la resta de mitjans, obertament alineats en una o altra opció.

>>> Així està el pati // Pàgina 13

Concentració pels 800 acomiadats de Correus

Entre 50 i 75 persones van concentrar-se el passat dissabte 4 de novembre a València per mostrar el seu desacord amb els 800 acomiadaments que Correus ha realitzat en tot el territori espanyol. Correus va excloure de la seva borsa els 800 extreballadors després de que aquests reclamessin judicialment el seu lloc fixe de treball a l'empresa, amparats per una sentència de l'Audiència Nacional. Correus va dur a terme els acomiadaments amb la col·laboració dels sindicats CCOO, UGT i CSIF. Només CGT s'ha posicionat en contra.

Editorial

Ni oblidar ni perdonar

Aquesta setmana s'ha celebrat el judici als assassins del Roger. Al Roger el van matar un grup de nazis durant les festes del barri de Gràcia del 2004. I ho van fer, no només per la seva estètica punk o la seva ideologia anarquista, sinó, i sobretot, perquè els va plantar cara. Roger i els seus amics no van fugir davant els nazis, deixant via lliure al seu terror, sinó que s'hi van enfrontar, pagant amb la vida el seu valor.

I aquest punt és important en aquests dies en que a Europa el feixisme torna, tant als carrers com a les institucions. Ara més que mai la lluita antifeixista ha de continuar. Si ens acovardem i fugim, si deixem espais al feixisme, siguin físics o ideològics, els anirà ocupant, i el malson final ens el podem imaginar sols llegint una mica d'història. És evident que els descerebrats que van matar al Roger no són el pitjor perill per a la nostra llibertat. Els feixistes amb americana i corbata, amb molts diners i micròfons per a difondre el seu missatge, més subtil i per tan més perillós, són una amenaça incalculablement més gran. Però tothom té el seu paper, i la violència dels caps rapats serveix per socialitzar el terror, estendre la idea de que no val la pena enfrontar-s'hi i obligar-nos a tancar-nos a casa, deixant-los els espais públics.

Per això, els actes dels, que com el Roger, s'hi enfronten directament també són importants, fins i tot imprescindibles, i és important reconeixre-ho, doncs la batalla contra el feixisme s'ha de lliurar en tots els fronts, en el de les idees, en el de les institucions i, també, en el dels carrers.

Pensem, doncs existim

Era et tocava a tu!

✉ Jesús Hita

/directa@setmanaridirecta.info/

Déu meu senyor! Quina vergonya! Un 43% de catalans que poden no han votat. ¿De què ens han servit trenta anys de democràcia, si quan arriba el moment culminant aquests indecisionsables no demanen ni disculpes per fer aquest sistema imperfecte? Si en lloc d'avançar anem cap enrera! Perquè no em diguin a mi que no ho sabien, que es van oblidar. ¿Potser que durant un mes no van sortir al carrer, on tot era ple de propaganda electoral? Que no veuen la tele? Si fins i tot "El cor de la ciutat", el mateix Dia dels Morts, en boca d'una actriu ens recordava que encara hi havia temps per fer-ho.

Ens diu el senyor Mas que els immigrants, tot i que encara és d'hora, podran tenir dret a vot si donen mostres d'estar integrats

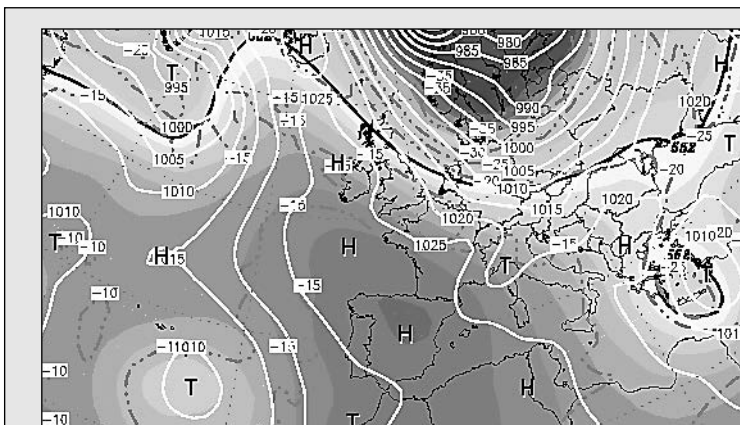
en la nostra societat, entre d'altres, que acceptin el sistema democràtic. Em sembla bé, però per què no comencen per tots aquests individus que no creuen en la Democràcia i es riuen dels que complim amb les nostres

"El cor de la ciutat" ens recordava que encara hi havia temps per fer-ho

obligacions ciutadanes? Segur que la gran majoria dels que no voten són reincidents. Les persones grans, és igual, perquè qui sap quin mal patien aquell dia i perquè els queden dos telenotícies. Però amb els joves s'hauria de fer

alguna cosa. Joves i no tan joves! Proposo que a tota aquesta colla de ganduls els facin anar a classes de reeducació democràtica on aprenguin les línies bàsiques del sistema. On rebin classes d'història i sàpiguen que vam estar 40 anys lluitant contra una dictadura que, per exemple, ens prohibia ballar sardanes. I si amb això no hi ha prou i els resultats no milloren, que es canviï la llei i sigui obligatori anar a votar, com passa a altres països, fins que assolim uns nivells com els de qualsevol país avançat.

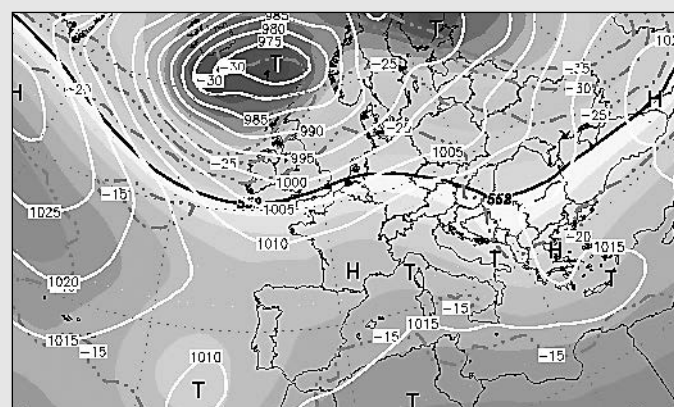
I si us plau, que retirin de TV3 el presentador del Telenotícies migdia, que en el programa especial de la nit de l'1 de novembre, quan repassava els resultats electorals de la demarcació de Tarragona, en lloc de dir "... tots els partits mantenen ..." (els resultats), va dir "tots els partits menteixen". Quina vergonya! ☹

Diumenge 12 de novembre al migdia, una falca anticiclònica portarà ambient assoleïat

Torna el sol

Una petita depressió mediterrània deixarà fortes pluges al País Valencià, Múrcia i Andalusia. No afectarà Catalunya. L'ambient assoleïat predominarà a totes les comarques a partir de dijous, quan els núvols es trencaran. Les temperatures pujaran amb força durant el cap de setmana. A partir de dilluns tornaran a baixar lleugerament a les comarques pirinenques i de Girona.

Dimecres l'anticicló començarà a debilitar-se i les temperatures baixaran lleugerament

Com s'ha fet?

Els canvis d'última hora, tant per adequar-nos a l'actualitat més rabiosa, com per fer front a falles imprevistes, tant de col·laboradors, com d'actes mateixos, dels que a vegades comptem que tindran una repercussió que després no tenen i al revés. Al final, com sempre el resultat és el que teniu a les mans, i us toca als lectors i lectores jutjar-lo. De totes formes, al marge d'això si que és cert que aquests canvis, sumat a problemes organitzatius i de capacitat humana que no s'acaben de resoldre (quan es resolen uns en sorgeixen de nous) fan que els tancaments siguin veritables maratons de trucades, mails, escrits de recurs, i recerques desesperades d'imatges. I és que 28 pàgines per omplir cada setmana no són poques, i són milers els detalls que s'han de cobrir.

Finalment, i potser amb una mica de retard, podem oferir una crònica completa dels fets de Oaxaca. La nostra corresponent, que ha viatjat des del DF fins al sud, ens ha fet arribar un ampli reportatge sobre els fets, escrit des de primera línia de foc. Potser algú pensa que a l'era d'internet seria més fàcil trobar qualsevol text a la xarxa, i molt més immediat, i tindrà raó. Però també és cert que a Internet sovint és difícil valorar la credibilitat del que s'està llegint, fins i tot a les pàgines de publicació restringida es "colen" sovint des de les intencions més evidents fins a exageracions o tergiversacions. DIRECTA ens enorgullim de poder publicar la versió d'algú que realment ho ha vist. Creiem sincerament que l'espera ha valgut la pena.

Qui som

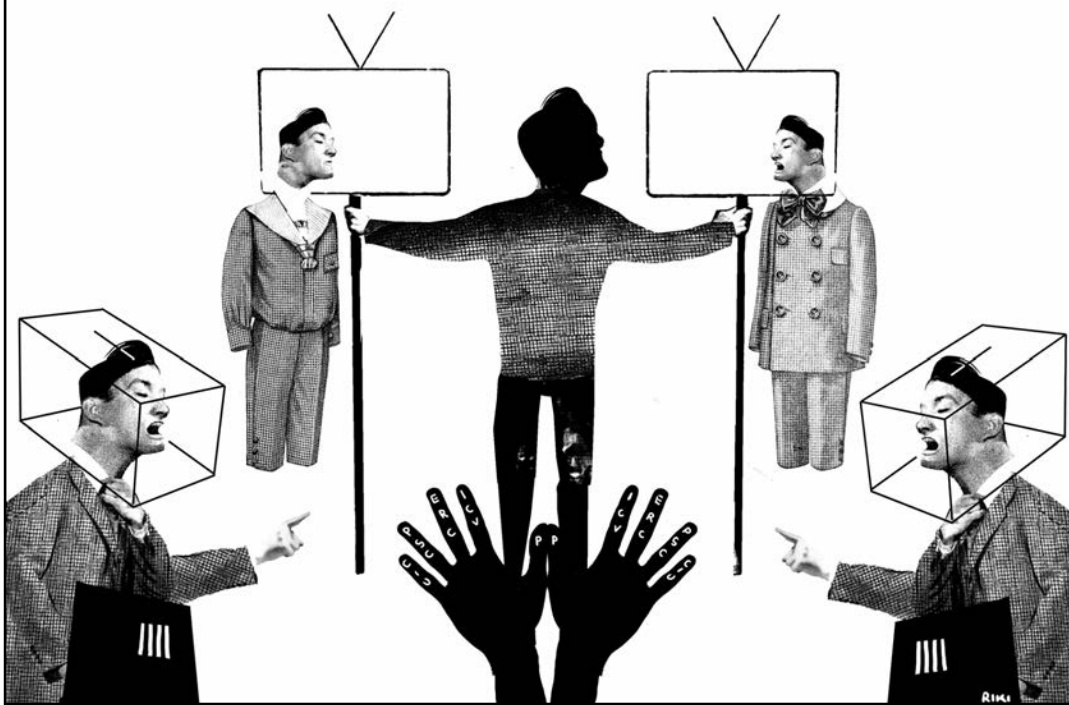
DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita
REDACCIÓ
De dalt a baix: Oriol Matadepera i Marc Jiménez * Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Enric Borràs * Què es cou: Gemma Garcia * Expressions: Roger Palà * La graella: Juanjo Carrasco

FOTOGRAFIA

J. L. Expósito, Pau Coll, Edu Bayer
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
diseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 7

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Un **5%** del terreny de les Balears, País Valencià i Catalunya està edificat_

Un **34%** del litoral mediterrani té construït el primer quilòmetre de costa_

» El 2005, mentre la població estatal creix un 4,3%, la superfície total urbanitzada creix un 25%_

» L'Estat té el major parc immobiliari de tota Europa i el ritme de construcció més elevat (una vivenda per cada dos habitants)_

» Avui, els camps de golf ocupen 2.000 hectàrees a Catalunya i 1.400 a Balears i País Valencià (on preveuen construir 100 camps de golf més)_

» L'Estat espanyol té la major quantitat de kilòmetres d'autovies i autopistes de la UE en relació a la seva població. Es planteja la construcció de 6.000 nous d'autopista i 9.000 d'alta velocitat ferroviària_

» Les prediccions indiquen que el 2010 el consum de sòl per processos artificials podria arribar al 50%_

PAÏSOS CATALANS // LA GESTIÓ PUBLICOPRIVADA DEL SECTOR IMMOBILIARI

Barcelona Meeting Point: 10 anys de fires pels rics

La trobada del negoci immobiliari celebra la desena edició del 7 al 12 de novembre

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

“**L'**esdeveniment immobiliari més gran d'Europa”, segons la propaganda oficial dels organitzadors, celebrarà aquest any la desena edició a la Fira de Montjuïc. Es tracta d'una trobada mundial d'empreses, autoritats, particulars i organitzacions relacionades amb el mercat immobiliari en la qual es negocien operacions que l'any passat van arribar a un valor d'entre 4.000 i 5.000 milions d'euros. Està impulsat principalment pel Consorci de la Zona Franca, tot i que compta amb més de 30 patrocinadors, entre els quals destaquen: La Caixa, *La Vanguardia*, *La Razón*, *Cinco Días*, TV3, Fbexprom i CBRE, ambdues consultories immobiliàries.

L'origen del Barcelona Meeting Point (BMP) es remunta a l'any 1996 quan Enric Lacalle, el recent nomenat delegat especial de l'Estat del Consorci de la Zona Franca i membre del PP català, va decidir crear una “División de Ferias” dins el

L'administració ha posat el territori al servei del negoci immobiliari

Consorci, que seria l'encarregada d'organitzar fires i salons comercials. El primer BMP es va realitzar el 1997, constava de 10.000 metres quadrats d'exposició i hi van assistir 503 empreses. Enguany, l'exposició ocuparà 70.000 metres quadrats i, si segueix l'afluència de l'any passat, rondaran les 3.386 empreses i 390.253 participants. Seguint aquest model han sorgit altres fires idèntiques com l'Americas Meeting Point i el Central Europe Meeting Point, que aquest any ha fet la primera edició a Varsòvia.

Entre les activitats programades per aquesta edició, una bona part són actes oficials dedicats a polítics i autoritats, com un sopar d'alcaldes (el 8 de novembre), el sopar del desè aniversari del Meeting amb el lliurament de premis de La Caixa (el 9 de

Edu Bayer

Acció a les grues de la Plaça de les Arenes en contra del Meeting Point, el dimarts 7 de novembre

novembre) o un torneig de golf al camp de Vilalba amb 120 convidats. El gruix dels actes organitzats consisteixen en diversos simposis que es faran entre els dies 7 i el 9 de novembre, i en els quals es pot participar pagant una entrada de 1.100 euros (+ 7% d'IVA). Alhora, durant tots els dies que dura el BMP, hi haurà dues exposicions: el Saló Professional, visitable únicament pels participants en simposis i membres acreditats, en el qual exposaran unes 200 empreses privades i públiques així com diverses institucions, i el Saló Gran Públic, obert a tothom que pugui pagar l'entrada i en el qual es promocionaran les principals empreses del sector.

► **L'aliança entre les empreses i l'administració**

Als Països Catalans i, en especial, a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, hem assistit en els últims anys a un sorgiment d'empreses mixtes públicoprivades que s'ocupen de temes concrets, com la remodelació de barris (Focivesa, ProEixam-

ple...), el Consorci de la Zona Franca, la Cambra de Comerç, la Fira de Barcelona o les empreses privatitzades de passat estatal (AENA, Telefónica, Iberia, etc.). Totes aquestes empreses configuren un entramat d'interessos i objectius estratègics comuns que consoliden l'aliança institucions-empreses com un dels trets més característics del que s'ha anomenat “model Barcelona”. Aquesta adopció de la lògica capitalista comporta que conceptes com “creixement econòmic”, “beneficis”, “plusvàlues” o “rendibilitat” passin per davant de les necessitats socials, l'equitat en el repartiment dels recursos, la justícia social o la conservació del medi natural.

En aquesta lògica empresarial de la governabilitat, que s'ha estès per tot el territori a ritme vertiginós, les administracions hi juguen un paper clau i especialment decisiu pel que fa al sector immobiliari. Apropiant-se i gestionant l'espai on vivim però desentenant-se de qualsevol capacitat de

decisió han fomentat durant temps l'especulació immobiliària. Un exemple flagrant és la venda a través de subhasta pública de terrenys municipals, que ha sobrevalorat els preus del sòl repercutint en els preus de l'habitatge. Durant molt de temps han posat el territori al servei del negoci immobiliari al qual, a més, alimenten amb “polítiques socials d'habitatge” que acaben pagant amb els diners dels contribuents un habitatge que molts ciutadans no es poden pagar.

► **El Consorci de la Zona Franca**

Un consorci és, per definició, una unió de persones o entitats amb un interès comú. En el cas del de la Zona Franca, l'interès és inscriure el nom de la metròpoli dins els circuits del gran mercat multinacional. Es tracta d'una entitat pública, gestionada conjuntament per l'Administració del Govern espanyol i l'Ajuntament de Barcelona (sent el president l'actual alcalde de la ciutat, Jordi Hereu) i té com a funció principal

gestionar l'espai de negocis més gran de l'Àrea Metropolitana.

Malgrat ser una empresa pública, es gestiona com una empresa privada. La seva activitat està basada en quatre potes: la immobiliària, la logística, les noves tecnologies i la dels salons de fires. En aquesta darrera vessant és on destaca la figura d'Enric Lacalle.

La celebració d'esdeveniments empresarials s'ha consolidat com un negoci rendible pel sector privat i les administracions. La celebració de successives fires internacionals constitueix un aparador de luxe per atraure la inversió de diferents sectors, assegura beneficis anuals i impulsa el turisme i la indústria hotelera. Un estudi de l'IESE —escola de postgrau en direcció d'empreses de la Universitat de Navarra— sobre la repercussió econòmica de la Fira de Barcelona aquest any indica que genera una activitat econòmica valorada en 1.931,46 milions d'euros. La pròpia Fira a la seva pàgina web s'autoproclama hereva de les fires internacionals de 1888 i 1929. ☺

» El 2005, les famílies de renda mitja de Barcelona van destinar el 71% dels ingressos a pagar un pis en propietat i la meitat de les hipoteques contractades van superar el valor del 100% de la vivenda_

» Durant la darrera dècada, caixes, bancs i immobiliàries augmenten els seus beneficis anuals en prop del 20% (arribant al 40%)_

» El juny de 2006, bancs i caixes comptaven amb immobles en venda per valor de 1.048 milions d'euros_

» E. Botin, darrera junta d'accionistes de BBVA: "Nuestro límite es el cielo"_

» Les immobiliàries espanyoles es posicionen com les primeres del sector a nivell mundial: Sacyr-Vallehermoso, Metrovacesa, Colonial, Urbis i més_

» Set de les principals constructores del món tenen pasaport espanyol com ACS, FCC, Acciona, OHL i Ferrovial_

» Abertis (grup ACS) és el principal operador mundial d'autopistes de pagament_

BARCELONA // PRIMERES ACCIONS DE REBUIG A LA TROBADA D'IMMOBILIÀRIES

Encadenats a la Generalitat per denunciar la "fira d'especuladors"

Lligats amb cadenes als fanals de Palau, emparedats a l'interior d'un gran bidó de ciment i escalant a les grues de la Plaça de les Arenes contra el negoci de la vivenda

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dues accions simultànies van donar el toc de sortida a les protestes contra la celebració del Barcelona Meeting Point. El 7 de novembre s'obrien les portes del saló al recinte de la Fira de Barcelona. A pocs metres d'allí, una vintena de persones participaven del desplegament de pancartes de 20 metres de longitud des de les grues de la Plaça de Les Arenes.

Un gran bidó de 500 quilos de ciment apareixia davant el Palau de la Generalitat

A una d'elles es llegia "Barcelona Meeting Point, màfia il·legal", l'altre parlava del centre social Can Vies, tot afirmant "Aturem el desallotjament, Can Vies es queda". Els quatre escaladors van ser identificats per una patrulla dels mossos. Però mentre això passava, a la Plaça de Sant Jaume la sorpresa encara era major. Un gran bidó de 500 quilos de ciment apareixia a les portes del Palau de la Generalitat. Dues noies encade-

naven els seus braços a l'interior del ciment. Els fanals de davant del Palau eren escalats alhora i dos nois es lligaven amb llargs cadennats a la part superior. A un cartell es podia llegir "Els polítics es beneficien de les màfies immobiliàries". Un missatge dirigit al govern tripartit que en aquells moments s'estava constituint al Parlament de Catalunya, però evidentment també a l'oposició. Una hora i mitja després del començament de la protesta arribaven les dotacions policials que havien de deslligar-los. Quatre hores després ho aconseguien amb martells neumàtics, serres radials i grans tenalles. La pressió que els agents dels mossos feien sobre els braços de les noies lligades al bidó les produïa ostensibles blaus a la pell. En dues ocasions el cordó de mossos havia d'empènyer els concentrats uns metres enllà de la façana de la Generalitat. Cap a les 16 h els quatre activistes eren identificats i quedaven en llibertat.

A mitja tarda es feia una roda de premsa a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes (FAVB). Diversos testimonis omplien de contingut la proposta simbòlica del matí, denunciant casos de *mobbing*, plans urbanístics i impossibilitat d'accés a un habitatge digne. La propera cita serà dissabte 11 a la manifestació que anirà fins a la Fira de Barcelona. ☎

Acció a la Plaça de Sant Jaume

Edu Bayer

Lacalle: un president imputat tres cops per casos de corrupció

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Enrique Lacalle Coll és actualment el president del comitè organitzador del BMP. Nascut el 1950 entre l'alta burgesia catalana ha estat tres vegades cap de llista pel PP a les eleccions municipals barcelonines. L'any 1997 va ser imputat judicialment per haver rebut centenars de milions a través de bancs suïssos per la campanya electoral del 1991. Les donacions eren de l'empresari Javier de la Rosa, empresonat per diversos casos de corrupció. Un amic de Lacalle, cap d'inspecció d'Hisenda de Catalunya per obra del mateix Lacalle, va intervenir en el cas, que va arxivar-se per haver prescrit el delictes.

Però les trifulgues de l'organitzador del Meeting no es van acabar aquí. L'any 2000, un jutjat de Tenerife va imputar-lo, juntament amb la seva dona, per apropiació indeguda, falsedat i delictes societaris relacionats amb irregularitats en la venda d'hotels de l'illa el 1997 a través de la societat Pedralbes Consulting. La causa es va arxivar de nou. Finalment, l'any 2002, l'Associació de Veïns de Poblenou va acusar-lo de vendre terrenys públics de l'Eix Llacuna mitjançant el Consorci a una empresa nord-americana impulsora del 22@. Malgrat protagonitzar tots aquests casos, Enrique Lacalle declara, a cinc dies de la inauguració del BMP, que "el sector immobiliari espanyol és un model a seguir, extraordinàriament perfecte". En aquestes sorprenents declaracions, l'organitzador diu que el sector immobiliari de l'Estat "no té taques de corrupció" i considera que els escàndols urbanístics destapats a Marbella els darrers mesos són "un tema puntual del sud d'Espanya".

La reflexió

Suspeneu el Meeting Point

✉ Enriqueta López i Alicia Fuster. Membres de la Plataforma Pro Tancament del Barcelona Meeting Point

A mitjans d'octubre esclatava la polèmica arran de la suspensió per motius de seguretat de la cimera de ministres de l'Habitatge, que s'havia de celebrar a Barcelona.

La setmana passada, Enric Lacalle, director del BMP, en unes declaracions a diversos mitjans assegurava que l'esdeveniment immobiliari no es suspenia.

I això és el que no s'entén, fa tres setmanes no es podia celebrar una cimera, adduint que hi havia 250 superdolents

disposats a destruir la pau de la ciutat i, en canvi, ara sí poden garantir la celebració del BMP? Què ha canviat actualment perquè les condicions siguin diferents? Potser és que aquesta suposada por a uns incidents formava part d'una tàctica mediaticopolítica per silenciar qualsevol debat en torn al problema de l'habitatge? No serà que ja han passat les eleccions i que ja no els importa que salti a l'opinió pública aquest tema? O que ja no han de patir per poder reprimir amb contundència les protestes?

Realment no sabem quina és la capacitat de generar violència d'aquests 250 superguerrers. Però el que sí que ens queda clar

Fa tres setmanes no es podia celebrar una cimera i, en canvi, ara sí poden garantir la celebració del Barcelona Meeting Point?

és que és infinitament més gran la violència que generen els preus dels pisos o els beneficis

astronòmics de les immobiliàries i constructores. És violència immobiliària que hi hagi milers de persones sense casa o amb moltes dificultats per aconseguir-ne; els deu desnonaments diaris que hi ha com a mitjana a l'Estat; que les llars dediquem més del 70% del sou al pagament d'un habitatge; per no parlar del mobbing contra les persones grans o la discriminació als migrants a l'hora de buscar pis.

És violent, molt violent, que presentin com a solució el que principalment és l'arrel del problema, les immobiliàries serveixen per escollir pis igual que les armes serveixen per salvar vides.

4.824 euros el m². Barcelona és la capital més cara de l'estat_ Un 150% ha pujat el preu de l'habitatge des de 1997, mentre els ingressos salarials dels sectors en conveni han pujat un 34,5%_

» Barcelona té entre el 9,3% i 13% de l'stock de vivendes buides_ » A l'Estat espanyol existeixen al voltant de 3 milions de vivendes buides i l'any 2005 es van construir gairebé un milió més_

» El gener de 2006 el Ministeri de Vivenda va incrementar el preu de les vivendes de protecció oficial un 60% a 64 ciutats per a que aquesta construcció fos "rentable per a les promotores"_ » A Barcelona, dels 1.823 pisos de protecció oficial previstos entre 2004-2007, el 60% (1.088 pisos) s'adjudicaran a persones afectades pels plans urbanístics_ » Per consultar i adherir-se a la *Carta de mesures contra la violència urbanística* entreu a <http://mobbingbcn.blogspot.com>

BARCELONA // ENTREVISTA A L'ASSEMBLEA PER L'HABITATGE DE NOU BARRIS

“Col·loquem els poders públics a la mateixa banda que bancs, immobiliàries, promotors i constructors”

El col·lectiu lluita contra la precarització de l'habitatge i l'aliança empreses-administració

✉ Marc Jiménez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat 16 de setembre es va realitzar una ocupació d'un immoble inutilitzat a la Carretera Alta de Roquetes per veïnes de Nou Barris. Una hora després de l'inici de l'acció, els Mossos d'Esquadra van procedir al desallotjament il·legal i arbitrari de l'immoble. Sis de les persones que es trobaven al seu interior van ser detingudes. Segons l'Assemblea, aquest és un nou exemple més de la complicitat dels poders públics amb el capital privat que es lucren en base a l'especulació immobiliària i la negació d'un dret fonamental com l'habitatge. Per tal d'aprofundir en aquests fets hem decidit entrevistar la Miriam i el Ricard, relacionades amb l'ocupació.

Quin objectiu perseguiu amb aquest tipus d'accions?

M: A més de l'objectiu immediat d'accés a una vivenda, hi hauria un altre objectiu de visibilització de la problemàtica de l'habitatge.

R: Aquest fet en concret s'emmarcava dins una sèrie d'esdeveniments, actes, mobilitzacions... que s'estan produint a Nou Barris entorn de l'accés a l'habitatge i la precarització creixent de la vida. Com per exemple, la creació de l'Assemblea per un Habitatge Digne, la realització d'unes jornades de debat social als diferents barris del districte, l'ocupació de nous casals

S'han destinat solars qualificats com equipaments a la construcció d'un Corte Inglés

populars com el cas del Tres Voltes Rebel i l'alliberament d'un espai al barri de Verdum, el taller d'autoreparació de bicicletes i altres enginyos. La voluntat de resposta a la problemàtica de l'habitatge ha estat un element vertebrador i aglutinador de diverses persones i col·lectius amb voluntat de donar una rèplica activa al districte.

En quin moment és troba aquesta lluita al barri?

M: Després d'una primera etapa d'establiment de vincles i contactes per tal d'aprofundir en un anàlisi i una acció col·lectiva, actualment hi ha un procés més encarat

Mobilitzacions l'any 2005 en contra del Meeting Point

a la consolidació. Una vegada hi hagi una unió més forta i estable amb les diverses entitats i el teixit associatiu de Nou Barris es podrà dur a terme una pressió directa a través d'una resposta veïnal vers actuacions concretes dels poders públics.

R: L'objectiu bàsic de l'Assemblea és convertir aquest fenomen en una qüestió política de primer ordre i de denúncia de la complicitat dels poders públics amb els moviments especulatius del capital. Un exemple recurrent és l'actuació policial enfront de l'ocupació en general, encara que sigui fent cas omís de les seves pròpies lleis com és el cas de la Carretera Alta de Roquetes, o el Clot o el "Bahia" la mateixa setmana.

Per què creieu que hi ha complicitat dels poders públics en la realitat actual de l'habitatge?

M: Una situació com l'actual seria impensable sense un suport polític, legal i econòmic. Sense la reordenació urbanística a través dels Peri no es podria entendre l'augment del preu del metre quadrat en un 37% el 2005 a Nou Barris, mentre es calcula que hi ha uns 10.000 habitatges buits en el districte. El cas de la reforma del barri de Porta és un cas paradigmàtic d'això.

R: Sota l'excusa d'una rehabilitació d'un barri com el de Porta amb

múltiples mancances, l'Ajuntament ha destinat solars qualificats com equipaments a la construcció d'un Corte Inglés i un centre d'oci alienant com l'Heron City com a cavall de Troia per a fer fora les capes més vulnerables del barri i construir sobre els seus antics habitatges pisos de 100 milions.

Els ajuntaments fan convertir la coartada de les necessàries reformes d'un barri en un negoci rodó

Així, els ajuntaments fan convertir la coartada de les necessàries reformes d'un barri en un negoci rodó de promotors i constructors. **Quines mesures proposeu com a solució?**

R: Després d'un ampli debat entorn de quines podien ser les idees per solucionar la situació, l'Assemblea de l'Habitatge de Nou Barris va decidir adherir-se a la *Carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística*. Tots

sabem que no hi ha una recepta màgica, però la no realització de les mesures plantejades a la carta és la demostració més clara de la falta de voluntat política per donar solució a aquest tema.

Tenint en compte aquestes premisses, col·loquem els poders públics a la mateixa banda que bancs, immobiliàries, promotors i constructors.

M: De igual forma que es contempla a la carta, considerem legítimes les actuacions que es duguin a terme per a fer front a situacions que requereixen una resposta immediata.

R: Per sobre de tot això, considerem que la mobilització i l'organització de la gent és l'eina principal per a combatre l'especulació urbanística. Aquesta recepta, a més, no només és vàlida per a la situació de l'habitatge, sinó que l'enfortiment del teixit social també permet donar solucions a la precarització de la vida.

I què penseu del Barcelona Meeting Point?

R: Constituiria una de les proves més clares d'aquesta connivència institucional amb el capital privat. És evident que la finalitat del Meeting Point no és la de donar solucions al tema de la vivenda, sinó continuar inflant el volum del seu negoci.

M: ¿Què ens han de dir alguns dels assistents com els constructors de la família Sanahuja, que entre les dècades dels 50 i els 70 van construir habitatges amb ciment deficient que posteriorment va donar lloc a casos d'aluminosi al Turó de la Peira, sense fer-se càrrec de les conseqüències? A més a més, avui en dia es troben darrera d'actuacions com la del Pla Caufec amb la seva empresa anomenada Sacresa.

Els Sanahuja van construir habitatges amb aluminosi sense assumir-ne les conseqüències

Teniu pensat fer quelcom davant la celebració del Meeting Point?

R: Ens adherim a la feina dels diferents grups que volen donar resposta a aquesta fira. Convidem tothom a participar dels actes de protesta i a boicotejar aquesta reunió de rapinyaires. Per la nostra banda, al nostre barri farem difusió de les mobilitzacions que es facin en contra del BMP. ☺

Impressions

Juan Martín Muñoz. Secretari General de la CNT de Catalunya /opinio@setmanaridirecta.info/

La memòria torçada

El Congrés de Diputats ha declarat el 2006 Any de la Memòria Històrica. A finals de juliol, el Consell de Ministres del govern socialista espanyol va aprovar un projecte de llei de les Víctimes del Franquisme amb l'objectiu declarat d'establir mesures a favor dels qui van patir persecucions i represàlies durant la Guerra Civil i la posterior dictadura de Franco.

Evidentment, no és casualitat que totes aquestes manifestacions hagin coincidit amb el 70 aniversari de la guerra civil i que estem davant d'una operació de manipulació a varies bandes. D'una part, els residus del Partit Comunista s'entesten en furgar aquesta zona delicada perquè d'algun lloc han de rascar vots. A la vegada, intenten acaparar l'espai de la memòria sobre la guerra com si fossin el principal, per no dir l'únic, actor que es va enfrontar a l'aixecament de les dretes. I no deixa de ser irònic que els hereus dels partits estalinistes, el PC de Llamazares i el PSUC de Saura, que aleshores van perse-

guir amb acarnissament els anarquistes, cenetistes i poumistes, avui pretenguin ser els campions de la memòria històrica.

D'altra banda, al partit socialista, partit de govern que diu haver optat per la pacificació de tots els fronts, li interessa tancar ferides encara obertes, malgrat que només sigui amb unes tímides i rosegades declaracions.

El PP ni vol ni sabria tancar les ferides de la guerra. Però, malgrat els aldarulls dels fills i néts del franquisme, al sector suposadament civilitzat del PP, també partit de govern, li interessa fer taula rasa històrica de la guerra i superar, per arribar a l'executiu, l'incòmode record de les dues Espanyes.

A tots ells els hauria de caure la cara de cinisme polític. Fem memòria en aquest suposat any de la memòria i les presumptes intencions de reparació pels vençuts.

El primer malentès sorgeix fa més de 30 anys en la primera abraçada de Vergara en què els fills i néts dels vencedors i part dels vençuts (socialistes, comunistes i nacionalistes) pacten en secret les "pautes de la governabilitat" de la "transició" que precedeixen els Pactes de la Moncloa. Una d'elles és el pacte de silenci sobre la recent memòria històrica.

Això li permet avui al senyor Rodríguez Zapatero presumir que "aquest és un país on ja som tots germans polítics i de conveniència". No diu Zapatero que hi ha alguns germans que ho són més que d'altres. Així, els qui van signar el pacte de silenci han rebut, a banda de milers de milions del seu patrimoni històric (els socialistes i la UGT), substancials subvencions dels pressupostos generals que els permeten mantenir una estructura i ballar

Antuan

la música del sistema, així com el suport mediàtic amb la versió políticament correcta que els permeten monopolitzar el suposat espai polític-social. Els qui es van negar a ser còmplices d'aquest silenci (els llibertaris i la CNT), no només no han rebut subsidis ni suport mediàtic, sinó que ni tan sols se'ls ha tornat el patrimoni històric dels seus avis.

Tampoc diu Zapatero que les seves reparacions són pur sarcasme. Els represaliats i exiliats de la guerra i del franquisme, avui són tots morts. Això és el que han estat esperant els socis del pacte del silenci. Fins i tot els fills de la guerra i l'exili ja rondan els 70 anys. Unes mesures que potser, en un altre context i un altre tractament, podrien haver tingut sentit fa 30 anys, avui són un pet a l'aire i un cinisme descarcat.

Des del que era i és el sector més nombrós de les víctimes del franquisme, no es demanen honors ni reconeixements pietosos. Tampoc vol, com el PSOE i els comunistes, justificar que hi va haver abusos dels dos bàndols, gràcies i amèn. Els presumptes abusos dels vençuts ja es van pagar i amb escreix sota el triomfalisme franquista. No, el col·lectiu de víctimes llibertàries no demana honors ni res que no sigui seu. Si que demana que les memòries històriques, en lloc d'ajustar-se a objectius polítics partidistes, s'ajustin a la veritat històrica. També reclamen la revisió dels judicis sumaríssims del franquisme —i no només el de Companys—. Refusen i denuncien la legitimació dels consells de guerra que fan avui els senyors del Suprem argumentant el suposat dret vigent del franquisme.

¿No tenia també la República espanyola una Constitució i uns drets constitucionals tan vàlids com l'actual Constitució borbònica? O és més constitucional una que l'altra com en el cas dels suposats germans?

El cinisme de totes aquestes manifestacions encara queda més a la vista davant dels gestos pusil·lànims de l'Executiu socialista de suavitzar les seves propostes per aplacar el PP i una església catòlica tan bel·ligerant avui com en els temps del *Levantamiento* i les croades. Els mateixos responsables del Cop d'Estat feixista que va provocar i alimentar la Guerra Civil s'estan abonant avui en demostrar que les arrels de la guerra de classes del rerefons de la Guerra Civil segueixen vives: els qui viuen a dures penes del treball i els qui es lucren explotant els treballadors.

*Els
represaliats
i exiliats de la
guerra i del
franquisme,
avui són tots
morts. És el
que han estat
esperant els
socis del pacte
del silenci*

Gemma Ubasart i González. Politòloga /opinio@setmanaridirecta.info/

El procés de pau a Euskal Herria: per una significació des dels moviments socials

El procés de pau basc ja és una qüestió present a l'agenda en diversos àmbits i esferes més enllà del territori d'Euskal Herria. A mode d'exemple es recorda la discussió sobre la qüestió al Parlament Europeu i a l'espanyol o l'ús que en fan els partits polítics de l'Estat en els seus debats i enfrontaments. Sorpren, però, el poc interès que suscita aquesta qüestió en el si dels moviments socials, i en concret, en aquells de casa nostra; és com si aquests només poguessin parlar de la conflictivitat que es viu a Palestina, Xiapes o fins i tot a Irlanda del nord.

La voluntat de canvi social, l'aspiració de construir un món

més just, la idea de construir des de baix la ltaca somiada, porta a no porder-nos quedar indiferents davant d'aquesta qüestió. Des dels moviments socials tenim l'obligació política de dir-hi alguna cosa, d'apostar per una resolució pacífica d'un conflicte polític no sol·lucionat durant la transició. Tenim la responsabilitat d'exigir que es deixi decidir amb llibertat al poble basc sobre el seu futur, de que pugui construir autònomament aquest futur més enllà de la necessària negociació que s'ha de produir entre ETA i l'Estat.

Però no és tant sols per aquesta obligació política que cal prendre un paper actiu davant el Procés de Pau. El conflicte i la

*El conflicte
i la resolució
del conflicte a
Euskal Herria
ha de ser
significat, se
li ha de donar
nom, ha de ser
definit per part
dels actors de
la societat civil*

resolució d'aquest ha de ser significat, se li ha de donar nom, ha de ser definit per part dels actors de la societat civil. En el procés de nomenament s'està donant un significat, s'està construint una visió. És així com s'està definint què s'entén pau i conflicte, com s'està fent una aposta per una accepció dels termes. És quelcom que el govern de Zapatero està fent amb molta intel·legència. Si són ells que nombren el procés, el debat se centrarà en els seus termes.

En aquest context —en l'abandó de lluita per omplir de significat les paraules— la "demonització" del concepte conflicte i descontentament social pot ser

una realitat. L'aposta per un procés de pau no vol dir la negació de qualsevol conflicte, com voldrien molts polítics professionals. És per això que s'afirma la necessitat de la implicació dels moviments socials de casa nostra en el Procés de Pau basc. No només perquè és de justícia recolzar el fet que el poble basc tingui l'autonomia de decidir sobre el seu futur —sense els corsos imposats per la Constitució, sinó perquè en aquest procés és juga quelcom més: la búsqueda de la "pacificació" de tot conflicte, la construcció permanent d'un consens tot negant la possibilitat de la disconformitat, de la rebel·lia.

Dídac P. Lagarriga. Membre d'oozebap.org /opinio@setmanaridirecta.info/

Les ONG, l'Àfrica i la vulneració de l'ètica

ha presentat aquests dies un estudi realitzat pel Centre d'Estudis Africans, i redactat per Gustau Nerín, on s'analitza la imatge que es dona del continent africà des de les ONG amb seu a Barcelona i inscrites a la Federació Catalana d'ONG (FCONGD) per al desenvolupament. En aquesta cinquantena de pàgines (que es poden trobar a la web www.estudisaficans.org), l'autor examina els materials publicitaris que aquestes organitzacions destinen a la captació de recursos i de socis, i els contraposa amb el Codi Ètic i de Conducta de la FCONGD: el resultat no podia ser més devastador. Els seus discursos humanitaris no només no aconseguen desempallegar-se de tota la retòrica del colonialisme (que molts volen enterrat i oblidat) sinó que, a més, són una part implicada de la perversió neocolonial, ja sigui indirectament (amb l'adoctrinament, la subjugació i la manipulació de les realitats complexes del continent) o de forma directa (amb la col·laboració amb empreses o amb el govern espanyol, per exemple). El límit entre les teories *progres* i les pràctiques de l'ultradreta mai ha estat tan estret.

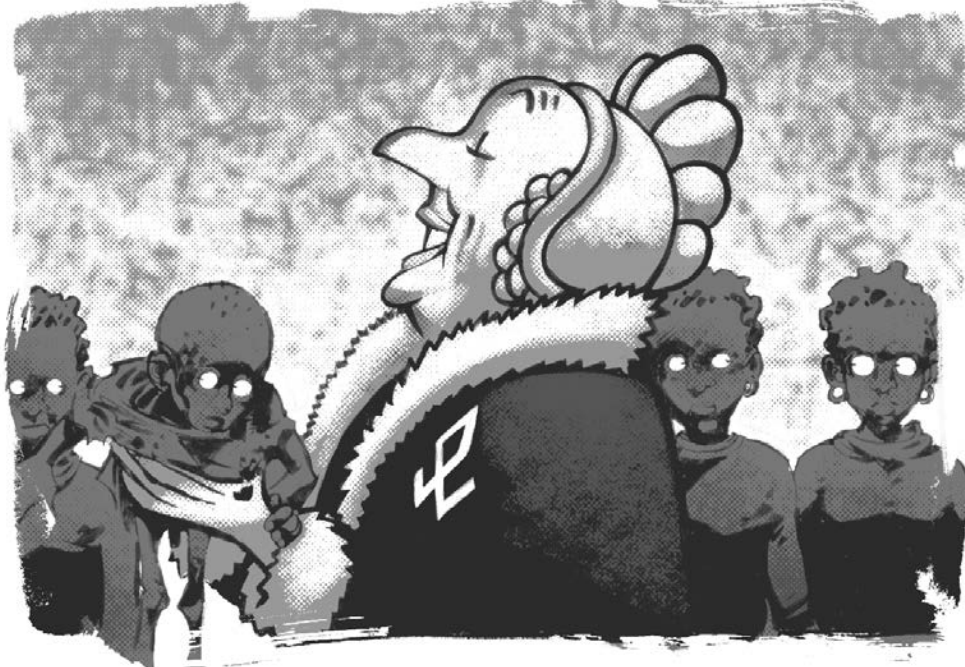
És cert, i això queda palès a l'informe, que no totes les ONG actuen de la mateixa manera ni contaminen igual la informació, però no hem d'oblidar que existeix una hegemonia a l'hora de només de llençar els missatges, sinó de com aquests els rebem. Sense anar més lluny, els mitjans de comunicació sovint (quan els convé) donen per bones les fonts objectives de les ONG, sempre de confiança i fiables. A més, "els mitjans de comunicació són reti-

cents a oferir informacions que no resultin elogioses per a les ONG", fent que de tot plegat en resulti "un dèficit de transparència", d'humilitat i d'autocrítica.

Des de l'explorador, el missioner i l'orientalista dels primers temps, al periodista, el cooperant i el turista de la postmodernitat, els seus relats automàticament els donarem per vàlids, certificats per la gran prova del viatge. Les ONG recullen i fomenten aquesta inèrcia amb les fotografies i les entrevistes als seus cooperants i voluntaris, unes fórmules que no deixen gens d'espai (o molt escàs) per a les entrevistes o imatges amb els autòctons. Fent-ho d'aquesta manera, a més, aconseguen, que el donant s'identifiqui amb el cooperant, i que en definitiva sigui ell qui faci possible el miracle: "Les poblacions africanes són presentades com masses ignorants, sense cap tipus d'estratègies de salut (...) i no atorguen cap relleu a l'existència de mecanismes i estratègies locals".

Tot i que a la baixa, també es continua utilitzant com a reclam les imatges de nens sols i al

Els seus discursos humanitaris són una part implicada de la perversió neocolonial

Sanjulian

marge de la resta de la societat, "com si tinguessin una existència per separat". D'aquesta manera, es perpetua la infantilització del continent, "reforça el sentiment de superioritat dels europeus" i constitueix una "apropiació simbòlica de la infància africana (...) Els seus adults són uns inconscients i els donants han de suplantar-los", mentre els africans "esdevenen simples receptors passius, incapaços de fer res".

L'estudi critica la col·laboració d'empreses dubtoses (com Telefónica o La Caixa) amb grans ONG, un exemple més del poc interès per a que realment canviïn les coses: "Són excepcionals els textos o les imatges que posen de manifest la situació neocolonial de l'Àfrica (...) i poden induir al públic poc atent a creure que els europeus són els veritables defensors de les societats africanes".

Gustau Nerín afirma contundentment que "un dels fets més preocupants és que algunes ONG tendeixen a erigir-se en portaveus d'un Sud al que no es dona cap espai de participació". I si bé té tota la raó del món, hi ha un punt fosc, tot i que breu, en aquest excel·lent estudi, quan escriu: "Hi ha poblacions del Sud, com les africanes, que no se senten en absolut representades pel discurs antiglobalitzador". Sembla que a Nerín el subconscient li juga una mala passada, erigint-se per uns moments en portaveu de l'Àfrica incompresa... És un punt fosc perquè a la seva crítica hi vol encaixar un tema complex i plural reduint-lo (algú sap què és el discurs -en singular- antiglobalitzador) i, el que és més greu, el posa en veu d'altres. Aquest conjunt canviant i inesperat de propostes no té un únic marc

ideològic. Tot i tenir enemics comuns, globals i globalitzadors, es busquen estratègies sovint divergents a l'hora d'afrontar-s'hi, però per a l'autor, és una ideologia que a l'Àfrica s'ha importat i manipulat des de l'exterior. Parlar d'aquest tema es mereix fer-ho de forma menys barroera i simplificada, o com a mínim amb molta més sensibilitat si només se'n vol fer esment.

Però no volem que aquest lapsus (amb mala llet o sense) enfosqueixi la gran tasca de l'informe, ni molt menys que el desacrediti en les seves conclusions. El risc, però això no es pot evitar, és que criticant les ONG s'enrareixi encara més el concepte de solidaritat, tot i que és una de les millors maneres per a que aquestes organitzacions no se'n apropiïn, el manipulin i el venguin.

Xavier Fernàndez. Director escènic /opinio@setmanaridirecta.info/

Al meu poble

Al meu poble unes quantes associacions, col·lectius, etc..., estem intentant que l'ajuntament dediqui un dels locals, que acaba d'adquirir en un vell complex industrial, com a centre cultural.

Fins aquí tot bé. El problema arriba quan demanem que aquest centre sigui autogestionat: "De cap manera! Impossible! Nosaltres ens devem a totes les associacions del poble i no totes participen d'aquesta idea". Cap problema. Parlarem amb totes les associacions. Després de parlar amb moltes d'elles hem vist por, incomprensió, reticències, etc... Vers nosaltres???... No!!! Vers l'autoges-

tió. No ho entenc. Que faci por a l'administració, no és just però es previsible. Allò que em costa de pair és que sigui a les mateixes associacions, que després haurien de portar la gestió d'aquest nou espai cultural, a les qui fa tremolar la simple idea de l'autogestió. No ho entenc. Alguna gent ens deia: "Ho trobo una bona idea però al nostre president no li agradarà", "Això ho heu de parlar amb el president", "Jo vinc en representació del meu president". Això sí, aquest president és triat per tots els socis. No és un dictador, és el president. Aquesta és la cultura que ens ha llegat el postfran-

quisme i avui dia és potenciada. És incompreensible que una associació cultural no es pugui legalitzar amb un format assembleari i no jerar-

No entenc que les associacions siguin les que tremolen davant la idea de l'autogestió

quitzat. Només caldria fer una ullada als grups de govern per veure que les seves estructures no són horitzontals, no són participatives, són piramidals, on qui realment decideix és el president.

Segurament, i així ho diuen ells, és una qüestió d'efectivitat... És clar, perquè ser assembleari, autogestionari, és més participatiu i per tant més democràtic però menys efectiu i allò que realment importa és l'efectivitat: el fi justifica els mitjans. Per sort, al meu poble encara hi ha gent que creu que els mitjans no justifiquen el fi, sinó que el determinen. És per això que no volem una cultura

de consum, volem fer, experimentar, descobrir i, sobre tot, volem gestionar els nostres propis recursos per ser més humans i solidaris.

Es tot això, el que jo volia explicar però la meua companya m'ha dit que sóc un insensible (una amiga nostra ha estat operada de càncer i he oblidat trucar-la). Te raó la meua companya; si ens oblidem de ser sensibles i humans amb els éssers estimats de ben poc servirà l'autogestió. Per això, des d'aquí, estimada amiga, desitjo de tot cor que et recuperis quan abans possible i que gaudeixis intensament de tot allò que la vida o el destí et depari.

Terra d'escudella

1er aniversari Sopar Belda
Dij. 23 Nov a 2/4 de 10
9 platets + cd
trucar per reserves!

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

C.C.LA FÀBRICA

oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juà n° 46
CELRA (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!

www.soliobrera.org

Navegant per la xarxa

Pena de mort

La notícia de la condemna a mort del dictador iraquí Saddam Hussein ha animat determinats sectors a llançar noves propostes de qui més hauria de passar per la pena capital. Al fòrum de periodistadigital.com ho tenen molt clar: el pròxim condemnat hauria de ser el líder de la il·legalitzada Batasuna, Arnaldo Otegi. El títol del debat que es pot seguir en aquesta web ho diu tot: "Otegi mereixeria morir".

El tret de sortida és prou clar: "Penso que si els polítics nazis fossin jutjats i executats, Otegi mereixeria morir. A Espanya no està vigent la pena de mort, però quan es tracta d'un genocidi (i mil morts a mans dels assassins etarres són ja un cas de neteja ètnica)... Almenys amb els nazis no hi ha consideracions humanitàries i, fins i tot, s'aplica la retroactivitat. Aleshores, per què s'ha de ser humanitari amb Otegi i els seus? Per què són d'"esquerres"?"

Hi ha però qui no hi està d'acord, tot i que... amb matisos: "Otegi és un tio dolent però intel·ligent, molt més que ZP. Per això se l'ha de deixar viure, a la presó. Amb què mori no guanyem res. Si arriba a anar a la presó, podem estar orgullosos que hem guanyat".

Davant d'aquesta aportació, els arguments a favor de l'execució del dirigent abertzale, augmenten: "La pena de mort s'aplica a Estats Units i als països comunistes, no és Otegi comunista? Potser hi està d'acord".

Per si faltaven arguments per pensar que potser només quatre gats desitgen la mort del líder de la il·legalitzada Batasuna, només cal llegir una opinió model del respecte als que no pensen com ell: "Crec que s'ha de recuperar la pena de mort. S'ha tret de les constitucions i lleis d'Espanya i del nostre entorn per protegir només els polítics. Si s'apliqués la pena de mort a terroristes, assassins, violadors, polítics corruptes i nacionalistes separatistes traïdors: la vivenda no estaria tan cara, no hi hauria tant tràfic d'influències, els espanyols no ens portaríem tan malament com ara per culpa d'un president traïdor i els nacionalistes separatistes, ningú es plantejaria separar-se d'Espanya".

I com sempre, hi ha qui està disposat a fer de "jutge": "Si Otegi i els seus no responen a la seva cita amb la llei i la presó, tard o d'hora els arribarà la justícia popular, en substitució de l'estatal". I firma amb un: "Espanya per als espanyols. Una, gran i lliure".

Finalment una veu discordant sorgeix en mig del debat. Algú que es converteix en la diana de tots els altres forumistes després de preguntar: "I Aznar, hauria de morir? Li ho preguntem a les més de 60.000 persones que han mort o als milions de familiars?"

El vividor exanarquista

Josep Cara Rincón
Berga

No em sembla bé que al DIRECTA donin espai a personatges mediàtics que no tenen cap relació real amb els moviments socials ni tampoc idees fresques. Un d'aquests vividors és en Matthew Tree, un anglès que sap català, res estrany si no fos que això que fa tanta gràcia a la cultureta li permet viure del *cueto*. El senyor Tree és un provocador bastant destraler que gaudeix de punxar els petits, inclòs dibuixants de còmic... Un dels seus objectius habituals és l'anarquisme. Les seves crítiques solen tenir una part de raó, l'altra part és pur ressentiment. Diu que va ser anarquista, potser és com un exfumador, qui sap. Les seves són crítiques des de fora, sense mullar-se. Recorda en aquest sentit i salvant les distàncies (Tree no és tan bo) les crítiques de Fernando Savater (*Para la anarquía*) o Carlos Semprún Maura (*Ni dios, ni amo ni CNT*) que escriuen des de les altures i amb duresa cap a l'anarquisme; només cal veure on han acabat.

En Matthew, per demostrar la censura als mitjans citava els anarquistes i acabo de llegir que "l'amic dels soldats israelians" afirma que davant les amenaces dels islamites a la realització de l'òpera *Idomeneo* els àcrates no havien dit res perquè s'havien cagat a les calces. Els anarquistes mengem més capellans que no pas imams o rabins perquè fins ara era aquesta l'espècie de sacerdot que havíem hagut de patir, però no passi ànsia que tant fàstic ens foten uns com els altres. Matthew, ets tant fraudulent com l'homeopatia.

Casa en la puta vida

Roser Benavent
Sants (Barcelona)

Quan estava a punt de vèncer el contracte de lloguer, els propietaris li van demanar un lloguer de 60.000, la seva esperada renda segons el mercat. La Nieves no podia pagar i els propietaris li van començar a fer la vida impossible: van enviar uns paletes que van trencar el bany i van tallar l'aigua; la Nieves baixava a una font a rentar-se.

Després de vagabundejar per assistents socials i oficines municipals sense resposta un bon dia la van desnonar. Malgrat la solidaritat que va intentar fer l'Assemblea de Barri de Sants i algun tècnic municipal a títol personal, la Nieves es va quedar al carrer i va ser recollida per una veïna que se la va endur a casa seva.

La Nieves, igual que la majoria de joves d'avui, tampoc tornarà a tenir una casa en la

La burorepressió: contra els moviments socials

Raúl Castro, Sant Cugat

Entenem com a burorepressió, i així ho diem a nivell intern, el conjunt de traves i obstacles jurídics que les administracions posen per evitar qualsevol acció, protesta o iniciativa dels moviments socials. La diferència respecte a la repressió clàssica és que aquesta vegada bàsicament és materialitzant mitjançant l'ús del dret administratiu i té un contingut més tècnic o moral que polític.

Aquesta pràctica de repressió s'està estenent per tots els poders per la seva eficàcia. Veiem els avantatges: generalment no es fa ús del dret penal, no fa soroll mediàtic, despolititza l'assumpte, desorienta les iniciatives i les activistes, és molt moralista i, alhora, provoca la burocratització de les organitzacions. I el millor de tots és que només s'aplica contra col·lectius i usos tradicionalment despreciats: accions polítiques, joves, immigrants, indigents i gent perduda en general. Vet aquí l'èxit de normatives municipals sobre civisme (moltes innecessàries o arbitràries).

En definitiva, es tracta d'evitar accions "reivindicatives" amb qualsevol excusa tècnica o fins i tot social. Sant Cugat, com a model de ciutat nordeuropea i puritana, es va avançar en aquestes tècniques. I, certament, en moltes ocasions, ha sortit molt bé.

Perquè, segurament, la intenció més forta és la regulació de l'ús de l'espai públic i en això Sant Cugat porta molta iniciativa, entre altres coses perquè molta gent que viu aquí ja li agrada tot això d'ordenar l'espai urbà.

Exemples? Moltíssims: la prohibició d'enganxar adhesius (només polítics, no d'immobiliàries ni felicitacions de casaments), l'assegurança obligatòria per activitats al carrer (es demana sempre a tothom?), el zel de seguretat de les barraques (passa el mateix a les discos?), la repressió de la venda ambulat (també als boletaires que venen a la sortida del túnel del Cadí?), l'acció contra el soroll (també amb petites excepcions com el Sónar o els helicòpters a Barcelona)...

No són tant importants els exemples, ja que, en el fons, només pateixen la burorepressió aquells col·lectius que un bon dia els passa pel cap fer alguna cosa extraordinària. La resta de gent ni s'entera de les mancances d'interacció amb l'administració, ni del contingut polític de molts actes administratius ni de l'arbitrarietat general d'aquestes normatives. Només ho sabran quan s'hi posin. Un cop coneguda la maquinària del poder només cal acostumar-se a aquest nou fenomen de repressió per fer-ho quant menys eficaç possible. Haurem de pensar. Fins que s'inventin un altre.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

puta vida gràcies a uns polítics que han convertit la vivenda en una mercaderia i en un camí per l'enriquiment d'uns quants.

2+1 = infinit

Toni Álvarez, Barcelona

Quants són dos més un? La resposta és fàcil: tres. La diferència ve donada per les coses que es poden fer si som dos o si som tres. Deixant de banda les coses que segurament esteu pensant, les persones que participem en moviments socials estem acostumats a notar aquesta subtil diferència, de ser un més o no ser-ho, a les accions que intentem portar a terme, sobre tot al carrer. Aquesta manca ve donada per factors molt variables: la falta d'informació de l'acte a realitzar, la mandra o distracció de les

persones que havien de venir, nous plans que sorgeixen molt més interessants que anar a una cita on el més segur és que tindrem problemes (normalment amb les forces de seguretat) i així un llarg etcètera.

Així, sense cap ànim de jutjar, ens trobem que accions planejades amb cura han quedat penjades o no han lluit prou per la manca d'aquestes persones, a vegades perquè havien dit que podrien venir i en la majoria de casos perquè ni ho sabien. Quantes vegades no hem escoltat (i dit) el sabut "si m'hagués assabentat abans" un cop s'ha fet o deixat de fer l'acció?

Ja sabeu de la necessitat de ser-hi al carrer, de fer front als nous formats militaristes que tenen el seu màxim exponent en els autobusos i furgonetes itinerants, una presència antimilitarista que no necessita ser multitudinària però sí constant, que serveixi per visualitzar la vergonya d'allò que prediquen i ajudi a apostatar a la nova fe de

la falsa Pau. És aquí on constatem i trobem a faltar aquesta persona, que sabem que existeix i que amb informació s'afegiria a aquesta petita i contundent desobediència frontal i vital. Dos mans que aguantin una pancarta, o que reparteixin unes perilloses octavetes amb versos de la Gloria Fuertes, tant és. El fet és no deixar sols a aquells autobusos d'ignominia i vergonya que intenten passar desapercebuts tot i que diguin el contrari.

Sabem de les imprevitacions provocades per no tenir (ni ganes) el nostre servei secret, de la incomoditat que provoca ser observat i fotografiat per les forces armades, del temps que s'està dempeus esperant que marxin... Però, i la satisfacció de veure com marxen quan ens veuen aparèixer? De saber que no anticipen les seves visites a la seva pàgina web accentuant el sentiment de visites non grates? Si hi fossin les teves mans dos i u mai més serien tres.

Així està el pati

► Pàgina 10
Les eleccions han deixat un mapa polític encara més incert del que hi havia. La reedició del Tripartit no garanteix "estabilitat"

► Pàgina 11
Declaren els carcellers de Quatre Camins imputats per tortures. Els fets es remunten a la violenta repressió d'una protesta dels presos el 2003

► Pàgina 17
Victòria agredolça dels veïns del carrer Carabassa, a Barcelona. Han aconseguit que els tribunals els donin la raó, però el mal ja està fet

BARCELONA // COMENÇA EL JUDICI PER L'ASSASSINAT DE ROGER ALBERT AL BARRI DE GRÀCIA

Jutges i fiscals minimitzen l'acusació contra els grups d'skins d'ultradreta

Acusats d'apunyalaments, greus traumatismes i intents d'homicidi són en llibertat condicional a les poblacions de Cerdanyola, Badalona i diversos barris de Barcelona

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dos anys després de l'assassinat de Roger Albert, els dos imputats pel seu apunyalament són jutjats a l'Audiència Provincial de Barcelona. La primera sessió de la vista oral —amb la presència d'un jurat popular— va tenir lloc el dilluns 6 de novembre. La fiscalia va demanar 19 anys de presó per Aitor Dávila i Emilio Cortés. Un centenar de persones van desplegar diverses pancartes a l'exterior del Palau de Justícia.

*El Fiscal
demana
19 anys per
als assassins
de Roger*

El jove gracienc de 24 anys va ser ferit de gravetat mitjançant un punyal escorxador la nit del 15 d'agost de 2004. Va quedar en estat de coma i cinc mesos després moria a l'Hospital de la Vall d'Hebrón de Barcelona. El 23 de desembre d'aquell any, milers de persones van participar d'una marxa contra el feixisme que va recórrer la Via Laietana. Va finalitzar a la Plaça de Sant Jaume, on desenes de manifestants van atacar amb pedres i ampolles l'Ajuntament, la Guàrdia Urbana i els mossos. Recordem que el con-

La reflexió

Doble raser

✉ Jordi Busquets. Advocat del col·lectiu Fontanella

Arran del judici per l'assassinat d'en Roger es torna a fer present el tractament judicial que reben en moltes ocasions agressors feixistes. Tractament ja desigual, no en la condemna, sinó en la fase prèvia i, sobretot, en la detenció i en la decisió del jutge d'Instrucció corresponent sobre si se'ls deixava en llibertat a l'espera del possible judici o bé es dictava una ordre d'ingrés en presó provisional amb o sense fiança. Doncs bé, sobre el primer aspecte, la

Concentració davant l'Audiència Provincial de Barcelona, on s'instrueix el cas contra els nazis que van assassinar al Roger Kiuba

sistori barceloní s'havia negat a personar-se com acusació particular contra els presumptes assassins.

La versió oficial difosa per la Guàrdia Urbana parlava de baralla entre bandes i no pas d'agressió feixista. Aquesta tesi fou clarament desmentida per la declaració signada per tres veïns propers al mateix carrer Fontana on varen succeir els fets. Segons afirmen, després de la ganivetada al coll, els agressors van fer salutacions hitlerianes, van pro-

clamar consignes feixistes i van vitorejar el nom d'Acción Radical. És el nom d'un grupuscle skin neonazi de València, acusat ara fa 12 anys d'haver assassinat en Guillem Aguiló. Segons s'informava al número 71 de la publicació l'Avanç, Aitor Dávila va tenir una trajectòria personal molt erràtica els últims anys. Va ser simpatitzant durant un curt període de temps del col·lectiu de seguidors futbolístics d'esquerres Força Llevant, però va passar ràpidament a la

militància feixista. Segons afirmen els seus antics coneguts, es tractava d'un personatge "ultraviolent i camorrista". Algunes fonts afirmen que va arribar a militar a Democràcia Nacional.

► Rebaixa de penes a agressors

La tendència policial i judicial a definir les agressions feixistes amb l'eufemisme de baralla de bandes ha degenerat en la rebaixa de les peticions de penes i l'extensió d'una percepció d'impunitat entre els agressors. Segons aquest setmanari, diversos jutges i fiscals han rebaixat condemnes i mesures preventives de privació de llibertat a grups feixistes els últims mesos. Un skin neonazi de Cerdanyola del Vallès, conegut com El Legionario, finalment no anirà a presó després de la mesura. A José Miguel D.C. se l'acusa d'haver apallissat tres joves després de veure'ls acompanyats d'un noi de pell negra. També va prendre foc a una de les seves motocicletes. Una de les víctimes va estar 12 dies hospitalitzada. En un primer moment la fiscalia va imputar agreujants racistes amb una petició de 5 anys de presó. Però sorprenentment i, sense comunicar-ho a l'acusació, van desaparèixer les imputacions racistes i no-

més haurà de pagar una multa de 1250 euros i una possible pena d'un any i tres mesos de privació de llibertat. Un agressor de Badalona es troba en situació similar. Pertanyia a un grup d'skins feixistes que van apallissar 7 joves a un bar de La Rambla d'aquesta localitat el passat 31 de març. Els agredits havien sortit pocs minuts abans en defensa d'un venedor de flors paquistaní després que aquest fos intimidat pel cap rapat. Van patir fractures de tabics nasals i celles. Tots es troben en llibertat condicional. Tampoc se'ls ha aplicat l'agreujant racista.

► Intent d'homicidi i al carrer

Sis neonazis van participar de l'intent d'homicidi de tres joves skins antifeixistes al metro del Camp de l'Arpa el passat 6 d'octubre. Van fer crits d'apologia del nazisme mentre clavaven tres ganivetades a una de les víctimes, alhora que apallissaven amb botes de puntera metàl·lica a tots tres. Van ser detinguts pels mossos. Jordi F. i Daniel M. de 21 anys van ser acusats d'intent d'homicidi però es troben en llibertat. Quatre del detinguts eren menors. Tres van quedar en llibertat i el quart va ingressar en un centre de menors i posteriorment van quedar en custòdia dels pares. ①

desigualtat és patent respecte a la resta de ciutadans: en moltes ocasions els procediments penals dirigits contra agressors d'ideologia feixista o contra agents de l'autoritat s'arxiven i, en el cas que arribin a judici, les condemnes en moltes ocasions són lleus en relació als fets i antecedents dels acusats. Per no parlar de l'acostumada passivitat del Ministeri Fiscal en procediments contra agents de policia, on sovint adopta una posició quasi bé d'advocat defensor. Però en relació a la presó provisional és on el tractament resulta més sorprenent. I a tall d'exemple el present cas: un dels dos acusats és finalment

posat en llibertat després de passar menys d'un mes en presó, per considerar el jutge que no existia risc de fugida quan en Roger estava en coma, i per tant la seva vida estava en perill. Només tornà a ingressar a presó després de la mort. ¿Què el fet de ferir-lo greument i deixar-lo en coma no era suficient motiu com per entendre que l'acusació seria prou greu com perquè existís el risc de fugida? ¿Que l'arma utilitzada no representava un element de per si prou greu? Per què en altres casos, com els nois del 4-F, segueixen empresonats quan no queda acreditada la seva participació en l'agressió a l'agent ferit?

CATALUNYA // ELECCIONS AUTONÒMIQUES 2006

Del Dragon Khan al circ volador

L'abstenció creixent, la prioritat d'ERC per configurar un nou tripartit i la irrupció de Ciutadans marquen les eleccions

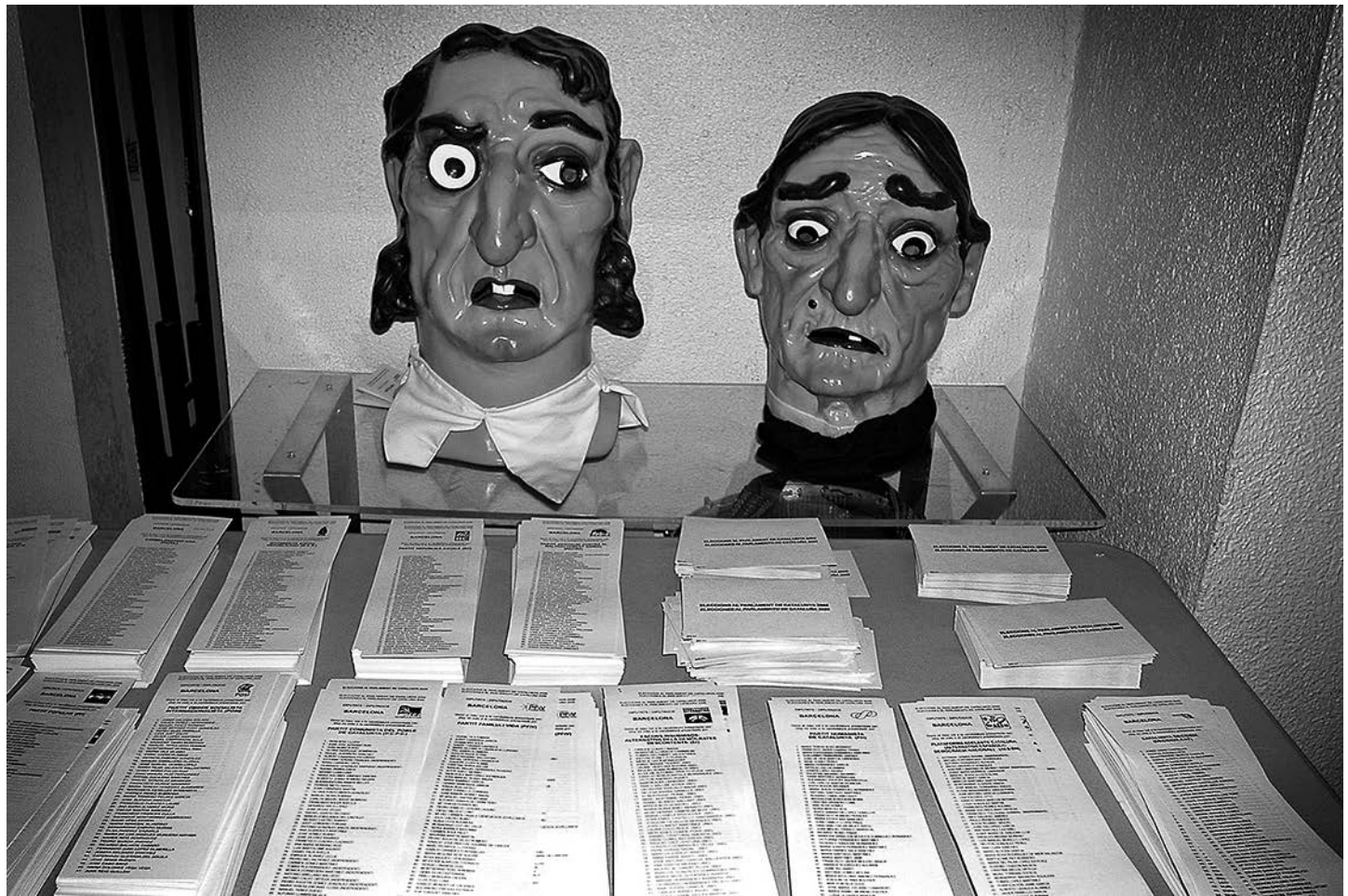
Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'exconseller de Governació Joan Carretero (ERC) serà més recordat en el futur per una frase afortunada que no per la seva acció política: "el tripartit és com un Dragon Khan". Doncs bé, malgrat tots els sotracos dels darrers tres anys (Estatut i expulsió d'ERC del govern inclosa), els tres partits que l'han conformat –PSC, ERC i ICV-EUiA– han decidit reeditar-lo de nou contra el pronòstic de gran part d'analistes polítics. Més que un Dragon Khan, el nou tripartit podria ser un circ volador, com comentava sorneguer el poeta "imparable" i articulista Sebastià Alzamora a les pàgines de l'Avui, en referència a Monty (lla) Python i el seu Flying Circus. Però anem a pams analitzant les principals variables d'aquestes eleccions autonòmiques.

L'abstenció creixent
Igual que en el referèndum de l'Estatut, l'abstenció ha estat una de les grans guanyadores dels comicis. Ha estat del 43,32%, la segona més alta des de 1980, i sis punts per sota de les eleccions de fa tres anys. Aquests percentatges han convertit Catalunya en la comunitat autònoma amb una abstenció més gran, ja que a la resta de l'Estat espanyol la participació en les autonòmiques oscil·la entre el 60% i el 70% (cal tenir en compte que gairebé sempre coincideixen amb les municipals). Hi ha hagut municipis, com Badia del Vallès, en que l'abstenció ha arribat al 60% de l'electorat.

*Per Vicent Partal
l'aparició de
Ciutadans és
un "Efecte
Montreal",
un fenomen
normal de
tot procés
sobiranista*

L'anomenat "efecte Montilla", és a dir, la suposada tirada que podria tenir un candidat d'origen espanyol en uns comicis autonòmics per despertar l'electorat de l'àrea metropolitana de Barcelona, s'ha demostrat com un fiasco. Ho avalen 38 diputats i els més de 200.000 vots perduts, el pitjor resultat des de Joan Raventós. No només això, sinó que quan el PSC ha tingut un candidat més espanyolista al capdavant, qui se n'ha beneficiat ha estat Ciutadans, una formació de tarannà unionista que ha recollit el vot

Josep Mª Cortina

Butlletes electorals el dia de les eleccions al Parlament de Catalunya

anticatalà sembrat per la Cope, El Mundo i les televisions privades espanyoles.

Ciutadans: més aprop del model d'Europa

Paradoxalment, la irrupció de Ciutadans (3 diputats i el 3,04% dels vots) situa Catalunya més a prop d'Europa que no de l'Estat espanyol. Consolida el multipartidisme i apropa la política catalana al cas italià, on acaba sent més important l'habilitat de cadascú per configurar blocs polítics que no pas els resultats de cada partit. I també perquè és el primer cop que un partit populista de tall postmodern aconsegueix representació al Parlament.

A més a més, l'aparició de Ciutadans clarifica molt el panorama polític. Vicent Partal, director de Vilaweb, comentava en un article que en tot procés sobiranista hi ha un moment en què l'unionisme radical s'articula i aconsegueix una expressió política pròpia. És el que anomena l'"Efecte Montreal", en referència al cas de Quebec. Ara els unionistes espanyols ja tenen partit propi, i caldrà veure com reaccionen el PP de Catalunya i el PSC. Seguiran més o menys integrats en la catalanitat, o seran arrossegats cap a l'espanyolisme, en la línia basca?

Així mateix, la irrupció de Ciutadans ve a constatar un altra realitat: el Parlament no és un fortí inexpugnable. S'hi pot arribar si es fan servir les armes adequades. En aquest cas, la formació d'Albert Rivera ha comptat amb l'artilleria mediàtica espanyolista, i ha realitzat una ingent feina a Internet i al boca a boca.

Però això no hagués quallat si no hagués hagut un concepte de fons. En el cas de Ciutadans, és la suposada existència de la persecució del castellà per part del català. Però en altres casos bé podria ser la vivenda o el dret a l'autodeterminació.

No volies caldo?
Doncs dues tasses. CiU ha guanyat les eleccions àmpliament (48 diputats i el 31,52% dels vots) però tot feia preveure que hi hauria reedició del pacte tripartit entre PSC, ERC i ICV, que junts sumen 70 escons.

*Tot està obert i
aquest govern,
entre cassolades
i crispació de
tots els bàndols,
potser no
s'arriba ni a
constituir*

Una de les principals conclusions que es pot extreure de la decisió d'ERC és que es tracta més de tàctica que de política. Hi ha qui diu que la rapidesa del pacte ha estat un dribling al PSOE i a les pressions que hauria pogut fer Zapatero al PSC perquè acabés donant suport a un govern d'Artur

Mas. Però també ha agafat descol·locades les bases d'ERC, que haurien pogut articular una posició de força entorn d'una idea: esdevenir el primer partit de l'oposició durant quatre anys, deixar que CiU i PSC s'ho maneguessin sols, i capitalitzar tot el vot de rebuig a la sociovergència. En aquesta línia s'havien pronunciat articulistes pròxims als republicans com el subdirector d'El Punt, Manel Cuyàs.

Silicona contra la 'farsa'

Com ja és tradicional en la majoria de comicis, la silicona anònima va tornar a fer acte de presència en alguns col·legis electorals. Hi va haver siliconaments al Prat (3), Sant Boi (entre 5 i 6) o Lleida (6). El record va ser a Viladecans (Baix Llobregat), on tretze col·legis van ser segellats i grafitejats amb la paraula "farsa". Una acció "en protesta per la falàcia de les eleccions, que intenten apoderar-se del significat de participació i llibertat", segons un comunicat rebut a la redacció de DIRECTA. Segons aquest comunicat, l'elevada abstenció és conseqüència que "la majoria de votants es troba insatisfeta per la democràcia que representen els partits polítics". Segons el comunicat, "aquesta elevada abstenció es produeix tot i l'esforç de l'administració, que incitava a la participació especialment al Baix Llobregat, una comarca tradicionalment abstencionista".

No cal dir que tot està obert i que aquest govern, entre cassolades i crispació de tots els bàndols, potser no s'arriba ni a constituir. El Consell Nacional d'ERC ha de ratificar la decisió de l'executiva el diumenge 12 (a l'executiva ja hi va haver un vot en contra), i després caldrà veure com s'ho pren Zapatero. La segona part amenaça el tripartit en ser igual o més divertida que la primera. ☺

Pugen blancs, nuls i 'altres'

Una de les diferències d'aquestes darreres eleccions amb les de 2003 és el fantàstic resultat que han obtingut els vots en blanc, els nuls i les formacions polítiques extraparlamentàries. El vot en blanc pràcticament s'ha doblat respecte 2003: 60.025 i 2,03% del vot, passant a ser la setena "força política". Els vots nuls s'han incrementat més del que és habitual: dels 8.793 de 2003 als 13.324 d'enguany. Aquí hi poden haver influït, a més del rebuig de l'elector, campanyes com la del vot nul contra la tortura impulsada pel col·lectiu de suport als joves de Torà. Entre les "altres" candidatures, al marge de Ciutadans, els partits verds també obtenen bons resultats (20.516 vots). També ho fa el Partit Antitaurí Contra el Maltractament Animal (13.158 vots), que en les eleccions de 2003 no presentava candidatura, i Escons Insubmisos, que ha triplicat el vot, passant dels 2.220 de 2003 als 6.878.

VALLÈS ORIENTAL // REPERCUSSIONS DEL MOTÍ DE QUATRE CAMINS DE 2004

Declaren tres funcionaris de presons per tortures

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Tres dels quatre funcionaris imputats pel delictes de maltractaments durant el motí que hi va haver l'abril de 2004 a la presó de Quatre Camins, van declarar dijous 26 d'octubre davant el Jutjat d'Instrucció número 3 de Granollers. La compareixença forma part del procediment judicial a través del qual el jutge obrirà diligències contra aquestes persones. Els tres funcionaris s'afegeixen així, als dos caps de Quatre Camins, l'exsubdirector mèdic i l'exdirector de la presó que ja havien declarat com imputats amb anterioritat.

Protesta reprimida

Aquestes compareixences, que no van servir per aclarir gairebé res, arriben dos anys i mig després del motí organitzat per 80 presos que va acabar amb l'actua-

La revolta va ser un acte de pressió per millorar els serveis d'atenció personal

ció violenta d'alguns funcionaris de presons contra els seus presumptes organitzadors. La revolta, que van dur a terme els presos del mòdul 1, va ser un acte de

La situació a les presons ha motivat constants protestes, dins i fora dels centres

Oriol Clavera

pressió per aconseguir que la direcció del centre penitenciari es comprometés a millorar els serveis d'atenció personal que té el col·lectiu de presos. L'acció va durar quatre hores i va acabar quan els presos van tornar pacíficament a les cel·les.

Llavors, però, va començar la segona part de la història. Davant d'allò que havia succeït, la Generalitat va decidir repartir 30 dels amotinats per altres centres penitenciaris de la comunitat autònoma. Els trasllats van ser denunciats com a plens d'irregularitats i il·legalitats. Per exemple, no es va avisar a les famílies, i a més, com va reconèixer la Generalitat a posteriori, els funcionaris de presons van torturar i mal-

tractar bona part dels traslladats. Amnistia Internacional va destacar que aquesta actitud violenta i, en general, els fets succeïts durant el transport de presos després del motí, "van ser un dels episodis paradigmàtics que permet comprovar els déficits en matèria de drets humans que té el nostre sistema".

De fet, moltes organitzacions, i també molts presos, han denunciat reiteradament les mancances del sistema penitenciari català. Segons un informe elaborat per l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB (OSPDH), la massificació de les presons, la manca de professionals, la vulneració de drets fonamentals o el déficit dels

llocs de treball per als presos són alguns dels exemples d'aquesta situació. La massificació de les presons, per exemple, ha portat en els últims anys a un deteriorament dels recursos materials, però també de les relacions humanes, ja que empitjora el clima social en els centres. Un altre aspecte que ha destacat l'Observatori és el deteriorament de la salut i la mortalitat que existeix entre els presos. I això és així, segons el mateix Observatori, ja que a part de ser espais potencials en aquest àmbit, hi ha una manca de recursos a les infermeries, hi ha poca higiene i l'alimentació és de baixa qualitat. ☞

AMSTERDAM // PRESONS

Roberto Catrino en vaga de fam i set

☞ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Roberto Catrino es un ber-guedà, actualment empresonat al Centre Penitenciari de Lelystad, Holanda, i des del passat 25 d'octubre s'ha declarat en vaga de fam i set en protesta pel tractament mèdic que està rebent. Catrino es queixa que l'equip mèdic de la presó li nega l'accés al seu historial mèdic, i ell considera que sense poder-lo consultar no "sap quines mesures realitzar per fer possible un tractament adequat". La resposta de les autoritats penitenciàries ha estat aïllar Catrino, el que ha fet augmentar les preocupacions del seu entorn, doncs consideren que l'estrès que pot generar aquesta

Es queixa que l'equip mèdic de la presó li nega l'accés al seu historial mèdic

mesura, que identifiquen com a "tortura blanca", encara pot fer empitjorar el seu estat de salut. Aquest és ja força precari, doncs Catrino és portador del virus VIH i, per tant, la seva resistència física és més reduïda. De fet, ja va estar a punt de morir l'abril passat a causa d'una doble pneumònia, doncs, sempre segons el seu entorn, "el metge no la va prendre seriosament".

Des del col·lectiu Creu Negra Anarquista d'Holanda estan duent una campanya de denúncia de la situació d'aquest pres. Estan difonent la seva situació i demanen l'enviament de cartes, faxos i correus electrònics a la direcció de la presó, per tal que reconsideri la seva decisió. També en demanen l'alliberament perquè pugui ser tractat amb condicions.

Una història rebel

Roberto Catrino està empresonat a Holanda des del juliol del 2005, quan va ser detingut després de la seva fuga de la presó de Zuera (Saragossa), aprofitant un permís. Llavors l'Estat espanyol en va demanar l'extradició, fet que ja va generar una campanya en contra, que encara s'està estudiant als tribunals holandesos.

A l'Estat espanyol ha passat més de 18 anys empresonat, tot i ser condemnat inicialment a només vuit. La seva participació en diferents motins i intents de fuga per denunciar la situació de les presons va fer créixer aquesta xifra. Ha estat reclòs en diferents centres de tota la geografia estatal i durant llargues temporades ha estat inclòs en el Fitxer Intern d'Especial Seguitment (FIES), denunciat sovint per la seva duresa. ☞

BARCELONA // ACCIONS PELS PRESOS DEL "4-F"

Solidaritat amb pedals a Barcelona

☞ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dissabte 4 d'octubre es complien nou mesos de l'empresonament de Rodrigo, Juan i Àlex. Els tres joves estan tancats des del 4 de febrer, quan van ser acusats de causar greus ferides a un guardià urbà de Barcelona.

Aprofitant la data, i seguint la convocatòria de realitzar una acció cada dissabte, l'Assemblea de suport als coneguts com "presos del 4-F" va organitzar una bicicletada pel centre de la capital catalana. Uns quants ciclistes, aïllats amb armbilles artesanals on es reclamaven la llibertat dels joves, van sortir de la Plaça Universitat, i van poder realitzar la marxa sense incidents destacables.

Encara ha de sortir la data del judici, però sembla que la fiscalia podria arribar a demanar-los fins a divuit anys de presó a cadascun d'ells.

Bicicletada en suport als detinguts el 4F, el 4 de novembre a Barcelona

Maria Llop

LLEIDA // JUDICIAL

Absolt un activista antitransgènics

Agències

El motiu, segons la sentència, és que no han quedat provats els fets que li imputaven. A l'activista l'acusaven d'haver participat en la sega d'una plantació de transgènics a Gimènell, propietat de l'Institut d'Investigació i Tecnologia Agroalimentària. De fet, el tribunal considera que no es demostra que l'acusat fos autor ni instigador dels fets. L'activista ha reconegut que va anar al camp en qüestió però després que es produïssin les desrosses. Tot i quedar provat que l'acusat és simpatitzant de la Plataforma Transgènics Fora, el tribunal deixa ben clar que això no constitueix cap delictes. El fiscal demanava una multa de 469.000 euros pels danys causats a la plantació.

GIRONA // INDEPENDENTISME

Multat per ensenyar l'estelada

Agències

Un jutge ha condemnat un seguidor del Girona C.F. a pagar 3.000 euros per haver mostrat l'estelada al camp de l'Oscà. El magistrat afegeix que l'acusat també va insultar els altres aficionats i l'Estat espanyol. La policia espanyola va justificar la seva intervenció durant el partit perquè considerava la bandera "un símbol il·legal".

D'altra banda, un altre jutge ha confirmat la sentència contra l'organitzador d'un autocar per anar a donar suport a la selecció catalana el 2004 al Camp Nou. L'acusat ha assegurat que va ser identificat i agredit per policies espanyols quan el grup d'independentistes que encapçalava va arribar a l'estadi blaugrana. Davant d'aquestes sancions diversos col·lectius animen a pagar les multes de manera solidària a través de les guardioles que hi ha a diversos locals.

GIRONA // REPRESSIÓ

Detenen un antifeixista a Fires

Agències

Els mossos d'esquadra van arrestar la matinada de l'1 de novembre un jove antifeixista a la zona pròxima a les barraques de Girona. Després d'hores d'incertesa, segons Alerta Solidària, el detingut va ser acusat d'un delictes de lesions –per una baralla amb un grup feixista poc abans a les mateixes barraques i un altre de desobediència. Des d'Alerta Solidària es denuncia el que asseguren que és "l'enèssim incident amb cossos policials a Fires de Girona", a qui acusen de fer desplegaments exagerats i actuar agressivament. El mateix col·lectiu explica que la detenció de l'1 de novembre es va produir tres nits després que, segons testimonis, un militant de Maulets rebés un cop de puny a la boca de part d'un agent dels Mossos d'Esquadra.

BARCELONA // JORNADES PER LA PREVENCIÓ DE LA TORTURA

Un pas més contra la tortura

El Protocol Facultatiu de la Convenció contra la Tortura va entrar en vigor el 22 de juny passat i l'Estat té un any per establir els mecanismes de control que l'aplicaran

Toni Arnau (Ruido)

Un moment de la intervenció de Victoria Kuhn, de l'Association pour la Prévention de la Torture

Mariona Ortiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Prevenir la tortura i els maltractaments mitjançant visites regulars d'organismes independents a comissaries, presons, centres d'internament d'immigrants, institucions psiquiàtriques i qualsevol altre indret on hi hagi persones privades de llibertat és l'objectiu del Protocol Facultatiu de la Convenció contra la Tortura. L'Estat espanyol va ratificar aquest acord internacio-

Aquest Protocol no és la solució per acabar amb la tortura però és una escletxa que es pot aprofitar per dificultar-la

nal el quatre d'abril passat i ja hauria d'estar d'entrar en funcionament. Això implica acceptar l'actuació de dos organismes que podran realitzar visites als centres de detenció sense avisar: un subcomitè internacional constituït per deu experts independents, i un mecanisme "nacional" de control que encara cal determinar. El text del Protocol no especifica com ha de ser aquest segon organisme però el seu bon funcionament serà clau per avançar en la prevenció dels maltrac-

taments. Segons Victoria Kuhn, membre de l'Association pour la prévention de la torture (Ginebra), és important que els mecanismes de control que s'estableixin a cada estat siguin multidisciplinaris i tinguin una representació de gènere i de les minories lingüístiques. En estats descentralitzats es recomana crear diversos grups que treballin en zones específiques del territori i que poden comptar amb la participació de comissions de drets humans, ONGs, comissions parlamentàries, etc. Allò important és que tinguin la confiança i la legitimitat de la gent en les seves tasques de seguiment.

En una conferència organitzada per Justícia i Pau, el dilluns 6 de novembre amb el títol "Tortures i maltractaments policials: com prevenir-los?", Victoria Kuhn i Iñaki Rivera, en nom de la Coordinadora Catalana per la Prevenció de la Tortura, van explicar que aquest Protocol no és la solució per acabar amb la tortura però és una escletxa que es pot aprofitar per dificultar-la. Davant un auditori més aviat escèptic, Rivera va acabar reconeixent que "els mecanismes de control que s'estan elaborant serviran per poder entrar als centres de detenció i recollir proves abans que desapareixin". Per tant, "no s'ha de confondre el Protocol amb la lluita contra la tortura. És només una oportunitat que cal aprofitar". D'altra banda, Victoria Kuhn va explicar que a l'Estat espanyol no existeix cap organisme que faci visites preventives als centres de reclusió i "el Protocol pot ajudar a trencar aquest hermetisme".

L'Association pour la prévention de la torture és una organització independent no governamental amb seu a Ginebra. Ha estat una de les principals impulsores del Protocol Facultatiu de la Convenció contra la Tortura i assessora en la proposta de mecanismes de control a l'Estat espanyol que està elaborant la Coordinadora Catalana i que presentarà en breu.

► **La Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT)**

És una plataforma integrada per més de 44 organitzacions de lluita contra la tortura i defensa dels drets humans agrupades amb l'objectiu principal de vetllar per l'aplicació i el seguiment dels mecanismes internacionals de prevenció de la tortura a l'Estat espanyol, de manera especial el "Protocol facultatiu de la convenció contra la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants per la prevenció de la tortura" de les Nacions Unides.

La plataforma va organitzar els passats 3 i 4 de febrer unes jornades al Col·legi d'Advocats de Barcelona que van comptar amb l'exrelator de Nacions Unides, Teo Van Boven, qui va declarar que la tortura a l'Estat espanyol era "bastant més que esporàdica i totalment intolerable". Durant les jornades va quedar palesa la persistència de la tortura en l'Estat espanyol, tant per les denúncies i els testimoniatges d'aquelles persones que l'han sofert directament, com per l'informe publicat per la mateixa Coordinadora al maig de 2005, en el qual s'apunta que gai-

rebé 800 persones van denunciar haver estat torturades l'any 2004, (molts altres casos de tortures i maltractaments no van ser denunciats per temor) i que, entre els anys 2001 i 2004, van ser imputats 227 membres de les forces de seguretat en delictes relacionats amb la pràctica de la tortura.

La Coordinadora per la Prevenció de la Tortura està integrada per 44 organitzacions de defensa dels drets humans

De la mateixa forma va quedar constància d'impunitat que embolica la pràctica de la tortura en l'Estat espanyol: des del manteniment de la detenció incomunicada i l'aïllament penitenciari, règims que faciliten i doten de sistematicitat a la pràctica de la tortura, continuant amb la falta d'investigació real i independent de les denúncies per jutges i fiscals, i acabant per l'adjudicació d'indults i mesures de gràcia als pocs funcionaris que, finalment, són condemnats pels Tribunals de Justícia. Per tot això, i per a eradicar la tortura, durant les jornades ja es van elaborar 16 recomanacions que podeu trobar a la web de la CPT: <http://www.prevenciontortura.org> ☎

VALÈNCIA // ACCIÓ DE PROTESTA CONTRA UN ACOMIADAMENT MASSIU

Correus acomiada 800 treballadors

✉ Juanjo Carrasco

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Confederació General del Treball (CGT) va convocar una concentració pel matí del passat dissabte 4 de novembre davant de l'edifici de Correus de la Plaça de l'Ajuntament de València. CGT manifestava amb aquesta convocatòria el seu desacord amb els 800 acomiadaments que Correus ha realitzat en tot el territori de l'Estat espanyol. A Correus València han estat 10 els treballadors afectats per aquesta mesura empresarial.

Un perquè il·legítim

Segons el sindicat, aquest acomiadament massiu és el càstig que Correus ha decidit emprendre contra els treballadors que van sol·licitar el compliment d'una sentència de l'Audiència Nacional. Aquesta resolució dictava que era un dret fonamental el fet que els empleats de Correus reclamessin judicialment un lloc de treball fix a l'empresa. Així, diferents persones van reclamar judicialment el seu lloc fix de treball, i Correus va respondre exclouint tots els reclamants de la borsa de treball. Segons Josep Eduard Canals, secretari provincial de CGT-Correus Valèn-

Adhesiu de CGT denunciant la situació de Correus

*Entre 50 i 75
persones van
concentrar-se
davant l'Edifici
de Correus*

cia, "Correus pretén amb aquesta acció que ningú pugui denunciar res, i ho està aconseguint, doncs els treballadors temen ara que puguin ser exclosos de la borsa de treball".

La passivitat dels sindicats majoritaris

CGT també denuncia el fet que Correus hagi dut a terme els acomiadaments amb la col·laboració de Comissions Obreres (CCOO), la Unió General de Treballadors (UGT) i la Central Sindical Independent i de Funcionaris (CSIF). Josep Eduard afirma que aquests sindicats "no dubten en vendre treballadors i posicionar-se a favor dels acomiadaments i de les directrius de l'empresa. És més, CCOO, UGT i CSIF tenen signat un conveni col·lectiu amb Correus. A

aquests sindicats no els preocupen els interessos de la classe treballadora, sinó augmentar el seu benefici econòmic. Tenen un negoci ben organitzat: formacions, venda de llibres, acadèmies, afiliacions..."

Les accions de protesta contra Correus

Entre 50 i 75 persones van respondre a la convocatòria de CGT davant de l'edifici de Correus a València. Volien denunciar així l'abús de poder de l'empresa pública i reclamaven, a més, la readmissió dels 800 acomiadats així com la supressió de la normativa repressiva de l'empresa, que de moment no assegura llocs de treball fixes. "Tenim intenció de que tota la societat espanyola s'assabenti de la deslleialtat que Correus mostra vers els seus empleats -assegura Josep Eduard. De moment pensem posar pancartes sobre els ponts de totes les carreteres que tenen accés a València. I d'aquí poc ens reunirem en assemblea per decidir quines seran les següents accions que durem a terme, doncs les accions contra Correus continuaran, això segur".

BARCELONA // LABORAL

Paralitzades les màquines de la poda d'arbres per falta de seguretat

✉ Juanjo Carrasco

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dimarts 31 d'octubre els delegats de prevenció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona van haver de paralitzar l'activitat de les màquines elevadores de la poda d'arbres, de la marca Podathor, doncs van considerar que suposaven un "risc greu i imminent per a la seguretat i salut dels treballadors", segons s'exposa a l'article 21 de la Llei 31/1995 de Prevenció de Riscs Laborals.

*La falta de
seguretat està
generant a Parcs
i Jardins una
greu situació
d'estrès laboral*

Els delegats van adoptar aquesta decisió a causa de l'últim incident ocorregut amb una d'aquestes màquines, quan se li va deixar anar una roda de l'eix de direcció, provocant un perill evident. Però aquest no és el primer incident: en dues ocasions més es va desprendre la roda, mentre que una altra vegada van fallar els frens d'una de les màquines i va xocar amb un vehicle aparcant. Els constants incidents fan preveure als delegats de prevenció que les màquines elevadores de la poda tenen un defecte de fabricació, o que no són adequades per al tipus de treball que s'està realitzant amb elles.

La situació de risc en la que es troben els treballadors que utilitzen aquesta maquinària i el temor que mostren davant la falta de seguretat està generant a Parcs i Jardins una greu situació d'estrès laboral reconeguda pels mateixos treballadors.

Antecedents obscurs

El 28 de juliol de 2003 un treballador de Parcs i Jardins ja va tenir un greu accident amb una màquina Podathor adaptada per a la recol·lecció de fruita. A causa de l'accident es va descobrir que les màquines d'aquesta marca s'havien recepcionat sense verificar els sistemes de seguretat i la resta d'especificacions tècniques pròpies de la plataforma, atès que el que descrivia el fabricant al manual d'ús no coincidía amb la realitat de les màquines.

A la investigació que es va realitzar després de l'accident es va descobrir que les màquines no complien amb la normativa de Seguretat i Salut, així com la falta de fiabilitat dels sistemes d'estabilitat i que l'empresa certificadora ECA les havia aprovat sense haver fet les comprovacions pertinents.

CATALUNYA // POLÈMICA A L'ENSENYAMENT

La sisena hora a les escoles torna a fer sortir els mestres al carrer

El professorat qualifica de "caòtic" l'inici del curs i pronostica que s'agreuja la situació quan hi hagi les primeres baixes laborals

✉ Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de l'anunci de la posada en marxa de l'anomenada "sisena hora" a les escoles, els mestres estan en peu de guerra. I la mostra més evident és la celebració de la jornada doblement reivindicativa d'aquest 8 de novembre, amb una protesta a Sabadell, davant la seu dels Serveis Territorials del Vallès Occidental, a la una del migdia i una altra a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona a les 6 de la tarda. I és que els mestres asseguren que no els falten raons per sortir al carrer.

Els professionals de l'ensenyament asseguren que l'inici del curs ha estat caòtic. Des de la CGT, Miquel González, explica que des del primer dia del curs "han quedat clares les mancances i errors del Pla Nacional per l'Educació". I posa exemples del que pateixen els mestres: "S'han completat les plantilles amb molt de retard, especialment les mitges jornades. Així, ara ja hi ha problemes amb les substitucions, sobretot a primària, que de segur es veuran agreujats quan comencin a haver baixes laborals, com en l'e-

*La segona
protesta sorgeix
del CEIP Eduard
Marquina i
vol denunciar
les "massa
freqüents
agressions
de pares a
professors".*

poca de la grip i els encostipats". Segons González, "això posa de manifest el que tothom ja sabia: que ha faltat previsió i planificació. I el pitjor és que no es tracta d'un problema nou, perquè ja es va detectar a finals de l'any passat quan es va començar a aplicar la sisena hora a les escoles".

Així, responsables dels sindicats que han organitzat la protes-

ta d'aquest 8 de novembre (CCOO, UGT, USTEC i CGT) diuen que l'ambient creat als centres educatius després de dos mesos de classes "ha vist minvada la coordinació entre el professorat per poder completar la sisena hora, una situació especialment greu a infantil i primària". Però això no és tot, diuen que també ha quedat retallada l'atenció a la diversitat amb la pèrdua de grups de suport o desdoblaments. "Ens falta temps per fer tot", assegura Miquel González, "i a més no podem fer-ho com caldria".

Un altre aspecte que ha quedat tocat amb l'aplicació del Pacte Nacional per l'Educació és el de les sortides. D'una banda, perquè, segons els sindicats, no hi ha prou professorat disponible si se segueixen els nous horaris de permanència al centre. De l'altra, com falten mestres, "hi ha qui fa les sortides fora de les hores establertes i això suposa importants qüestions legals com la responsabilitat civil o la cobertura en cas d'accident laboral".

Queixes i també propostes

Ja fa uns mesos que els professors denuncien aquesta situació. I ho

fan aportant tot un seguit d'iniciatives que, asseguren, que poden ajudar a solucionar alguns dels problemes als centres educatius. Principalment, fan quatre propostes: inversió del 6% del Producte Interior Brut (PIB) en ensenyament, un augment de les plantilles amb la participació dels mestres, disminució del nombre d'alumnes per classe i que el departament estableixi algun tipus de reglamentació per a les sortides.

Les demandes i propostes es fan des dels diferents sindicats, també CCOO i UGT que, tot i donar suport al Pacte Nacional per l'Educació, consideren que no s'està aplicant correctament.

Lluitar contra les agressions

La segona protesta, la de la Plaça de Sant Jaume de Barcelona, sorgeix del CEIP Eduard Marquina, al districte de Sant Martí i vol denunciar les "massa freqüents agressions de pares a professors". Segons Miquel González, "el cas d'aquest centre, en què una família va agredir diversos treballadors del centre, no és un fet aïllat. I cal fer-ho saber i buscar una sortida".

La regió de Darfur, situada al sud-oest del país, abarca una zona de l'extensió de França. Durant anys ha estat l'escenari de lluites esporàdiques entre diferents grups nòmades i comunitats agrícoles. El febrer del 2003, però, va aparèixer un grup armat d'oposició a l'estat, l'Exèrcit d'Alliberament del Sudan, que es va alçar en armes per considerar que la zona es trobava marginada respecte a la resta del país. Aquest grup tenia el gruix del seu suport entre els grups agrícoles de la regió. Poc després va sorgir un altre grup armat, el Moviment Justícia i Igualtat. El govern sudanès va respondre

armant unes milícies paramilitars anomenades Janjawid (genets armats), que van començar a atacar poblats, i a mermar els recursos de la població com els ramats o les fonts d'aigua potable. El conflicte va generar un moviment de refugiats cap a la frontera occidental.

A la zona de Darfur, en la llarga franja de la frontera amb el Txad, dos milions de persones viuen en camps de desplaçats. Encara que la situació sanitària ha millorat des de l'inici de la crisi el 2003, les condicions de vida són molt precàries. La situació ha empitjorat des del maig passat, quan una de les faccions rebels va firmar un acord

amb el govern sudanès que en creïa un front únic. Però, després, creat enfrontaments dins el bàndol, els refugiats continuen depenent exclusivament de l'ajuda internacional, obstaculitzada últimament per la crisi dels camps de refugiats, que alberguen milions de persones. A més, cun, són com presons a l'aire lliure.

El Sudan, un dels gegants de l'Àfrica, ha sofert guerres civils i una intervenció pacífica de la Gran Bretanya.

Darfur: la tragèdia continua...

Centre de Metges Sense Fronteres al Darfur (Sudan). Un home aguanta la cama al seu fill (que no apareix a la fotografia) mentre li curen la ferida. Aquest jove es va quedar traumatitzat pel que va veure i es va tornar boig quan les milícies van atacar el seu poblat. Tots dos van aconseguir escapar a un camp de refugiats (Nyala) on el jove va començar a crear problemes a causa de la seva salut mental. El pare decidí encadenar-lo a una pedra grossa fins que ell s'esguerrà el peu estirant.

Fotografia: Pep Bonet

omptes d'aportar tranquil·litat ha
ol rebel. Els dos milions de refu-
ivament de l'ajuda humanitària,
les condicions d'inseguretat. Els
n fins a 100.000 persones cadas-
e.
l'Àfrica, amb tan sols 33,6 milions
ls intermitents desde la indepen-
ya l'any 1956. L'origen dels enfron-

taments els trobem en dècades d'enorme desproporció entre les
dues parts principals del país: el nord, més desenvolupat, àrab i islà-
mic, i les comunitats negreafricanes del sud, cristianes i animistes.
Les comunitats negres, formades per uns 12 milions d'habitants, han
patit històricament la submissió en mans dels diferents governs
musulmans de Khartum, la capital del país situada al nord. Es trac-
ta, però, d'una situació de forces alimentada sobretot durant la
colonització anglesa. Els grups fonamentalistes s'han proposat con-
vertir el país en un estat islàmic i, a partir del 1983, amb l'arribada al

poder de Yaafar el Numeiri, es va imposar la Sharia -lleí islàmica- a
tot el país. Com a resposta va aparèixer el Moviment per l'Allibera-
ment Popular del Sudan. Però a més del component religiós també
hi trobem el rerefons de lluita pels recursos naturals. Al nord es
concentra l'activitat comercial i agrícola, mentre que al sud s'ubica
la zona petrolífera de Benitu i importants jaciments de níquel i
urani.

Juny Brullet

PERPINYÀ // CORRELLENGUA

2500 persones per l'oficialitat de la llengua a Catalunya Nord

Directa Perpinyà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat 4 de novembre es va celebrar a Perpinyà la tradicional manifestació sobiranista, que cada any commemora l'aniversari de la signatura del Tractat dels Pirineus, el 1659, pel qual la Catalunya Nord va passar sota l'administració francesa. Més de 2500 persones, catalans del nord i d'altres arribats d'arreu del país, van omplir una Perpinyà lúdica i reivindicativa. La marxa va coincidir amb la cloenda del Correllengua organitzat per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), sota el lema "Una llengua viva, un poble en marxa".

La marxa va coincidir amb la cloenda del Correllengua organitzat per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua

Diverses entitats cíviques i organitzacions polítiques es van aplegar durant tota la jornada a Perpinyà. L'Obra Cultural Balear, l'Espai Jove de la Intersindical-CSC, Maulets i ERC, entre d'altres, van donar suport a la convocatòria. Al vespre, prop de 1.500 persones van assistir al festival Rellamp!, que va acollir actuacions dels valencians La Gossa Sorda, els principals Dumbala Canalla i el cantautor Lluís Llach, que ofería el seu últim recital a Catalunya Nord.

'Poble en marxa'

El Correllengua, que ha arribat enguany a la seva desena edició en el conjunt dels Països Catalans, ha fet honor al seu lema "Una llengua viva, un poble en marxa". Segons expliquen fonts de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua, a hores d'ara, abans d'haver pogut comptabilitzar la totalitat d'actes i pobles que han realitzat Correllengua enguany, "podem assegurar que s'han superat significativament les xifres de les edicions anteriors".

Segons la CAL, el català és "el patrimoni d'un poble que s'estén de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, i que continua exigint el ple reconeixement de la seva identitat lingüística i nacional". "Hem volgut fer un Correllengua que, a banda de fer arribar la lluita pel català a tots els indrets dels Països Catalans, fos el punt de partida de diverses campanyes a favor de la plena normalització del català en àmbits concrets de la societat", segons explica David Vila, portaveu de la CAL.

TARRAGONA // INFRAESTRUCTURES

"Menys TAV i més trens"

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons un estudi realitzat per la Coordinadora de Defensa del Ferrocarril de Tarragona de la CGT, sols l'1% dels usuaris de tren viatja en el Tren d'Alta Velocitat (TAV), el 99 per cent restant ho fa en rodalies i regionals. En canvi, el 97% de les inversions del sector es dirigeixen cap a l'alta velocitat, mentre que al ferrocarril convencional se li destina només el 3%.

El TAV concentra el 97% de les inversions, i el tren convencional el 3%

A nivell comarcal, aquesta manca d'infraestructures es concreta sobretot en el tancament d'estacions, i fins i tot de línies senceres. Així, segons el mateix estudi, en "els últims 15 anys s'han tancat de manera permanent gran nombre d'estacions", com

Via morta del ferrocarril, a Tarragona

Joan Ramon Ferranís

Vila-Seca, Altafulla o l'Ampolla; mentres que d'altres com l'Hospitalet de l'Infant o Montblanc poden "patir de manera immediata la perduda de personal". També es denuncia que continuen "oblidats projectes tan necessaris com el del baixador de la zona universitària de Reus", o l'estació de Torredembarra porti "10 anys de provisionalitat".

Per a la central anarcosindicalista "resulta paradoxal que convisquin en la mateixa comarca el balafament del TAV i la realitat d'estacions que no tenen ni enllumenat", doncs "les necessitats de la població passen per un ferrocarril que vertebrí el territori, que doni servei real als ciutadans i a les ciutadanes" i no que hagin de "veure passar l'AVE a 300 km/h

per tal que els executius es desplacin entre les grans ciutats".

Per protestar per aquesta situació, han iniciat una campanya de denúncia, que s'iniciarà amb una "caminada reivindicativa" el proper diumenge 12 de novembre entre la Pobla de Montornès i El Catllar, tot seguint la via que uneix Roda de Barà amb Reus.

BARCELONA I VALÈNCIA // SOLIDARITAT AMB OAXACA

La revolta mexicana activa l'internacionalisme

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aprofitant el Dia dels Morts, jornada de gran veneració popular a Mèxic, l'associació artística Meztly i l'Assemblea de Suport al Poble de Oaxaca van convocar una cercavila pels carrers de Barcelona. Encara que l'acció es va realitzar el dijous 2, segurament per evitar la repressió que hauria motivat realitzar-la en una jornada electoral. Desenes de persones es van dirigir des de la plaça Reial fins a Sant Jaume, i van cridar consignes contra la repressió a Oaxaca i Atenco (Mèxic), així com en solidaritat amb els revoltats.

També es va pintar el Consulat mexicà a Barcelona

L'endemà es va realitzar una altra concentració a València, davant el Consulat mexicà, convocada per diferents col·lectius internacionalistes i antimilitaris-

Manifestació en suport a les víctimes d'Atenco i Oaxaca per Tots Sants a Barcelona

Jose L. Vecino

tes de la capital del Tíria. Allí, el cònsul els va assegurar que es trobava "preocupat" per la situació de Oaxaca, i va assegurar que els comunicats de protesta estaven arribant "directament" als Govern Federal mexicà, encara que segons ell, "si l'exèrcit complís la seva veritable funció", la

seva entrada a Oaxaca, "podria ajudar a restablir l'ordre".

Accions directes

Per altre banda un comunicat anònim va reivindicar un "atac" al Consulat mexicà a Barcelona. L'acció va consistir en fer una pintada i llençar globus amb pintura

a la façana de l'edifici diplomàtic. L'escrit assegurava que això era una "resposta a la repressió i al terrorisme de l'Estat mexicà".

La propera convocatòria de manifestació és a Barcelona, més concretament el diumenge 12 de novembre a les 12 hores a la plaça Universitat.

EL PRAT DE LLOBREGAT // LLUITES VERS L'ESPECULACIÓ IMMOBILIÀRIA

Els mossos desallotgen un edifici per deixar-lo altre cop tapiat i buit

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Nova acció d'entrada a habitatges buits. Un bloc de pisos abandonats situat al carrer Ignasi Iglesias del Prat de Llobregat fou okupat el 4 de novembre al matí. Es tracta d'un edifici propietat —segons algunes fonts— d'El Valdés, un promotor immobiliari amb gran quantitat de finques a la població del Baix Llobregat.

La finca havia estat catalogada dins dels edificis protegits per la Llei de Patrimoni

Seixanta persones van accedir a l'interior dels pisos per a convertir-los en la seva vivenda. La propietat tenia l'intenció —tot i trobar-se en perfecte estat de conservació— d'enderrocar-los i fer-hi nova construcció. A més, la finca havia estat catalogada dins dels edificis protegits per la Llei de Patrimoni Local. Però l'actuació

Pancarta despenjada a la façana durant l'okupació del bloc de pisos buits

Kasal Okupat del Prat

de set furgons i quatre cotxes patrulla dels mossos d'esquadra i de tres vehicles de la policia local ha impedit finalment que l'edifici recuperés el seu ús social. Dilluns al matí van assaltar el bloc, amb la detenció de les 5 persones que es trobaven a l'interior. Diversos veïns i veïnes es concentraren davant l'immoble per donar suport als nous inquilins. Un d'ells

també fou detingut per la policia amb l'excusa de no portar el DNI. Els que hi eren presents denunciaren que durant la detenció i emmanillament va ser agredit, insultat i copejat amb molta violència.

✶ **Detinguts durant 10 hores**
Al vespre van quedar tots sis en llibertat amb càrrecs d'usurpació i atemptat a l'autoritat. Van estar

reclosos a la comissaria de la policia local, ja que la dels mossos —recentment desplegats— encara no està construïda. El resultat de la jornada va ser que finalment els pisos quedessin tapiats de nou, sis persones fossin detingudes i desenes estiguessin de nou sense habitatge digne. Han convocat una concentració de protesta dimecres a la plaça de la Vila. ☎

BARCELONA // LLUITES VEÏNALS PEL PATRIMONI HISTÒRIC

La justícia dóna massa tard la raó al veïnat del carrer Carabassa

L'advocat Eduard Moreno anima la FAVB a denunciar per via penal els responsables municipals de la Comissió d'Urbanisme, Infraestructures i Habitatge

✉ Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Han hagut de passar 5 anys perquè la justícia es pronunciï al veïnat del carrer Carabassa de Barcelona. Ha estat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya qui, finalment, ha reconegut que la llicència d'obres que l'Ajuntament de la capital catalana va donar a una immobiliària per construir tres plantes sobre un edifici protegit pel Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic era il·legal.

El problema és que la sentència ha arribat tard i, tot i que no es podran elevar els pisos que pretenia Estrucfort 2000 SL, ja s'han enderrocats unes voltes de reconegut valor arquitectònic i artístic.

✶ **Un edifici amb història**
Els fets es remunten a l'any 2000 quan Estrucfort compra la finca situada al carrer Avinyó 52 de la capital catalana. Un edifici que, segons Hubertus Poppinghaus, arquitecte i president de Veïns en defensa de la Barcelona Vella, "està catalogat amb la lletra B,

distinció que acostumen a rebre les esglésies. Només la Catedral aconsegueix la lletra A. Es tracta d'una casa senyorial que té un jardí elevat sobre un pont i que està situat, precisament al carrer Carabassa". Un any més tard,

L'Ajuntament ha compensat la immobiliària Estrucfort cedint-li un altre solar al Casc Antic

segons explica el dirigent veïnal "l'empresa va dividir la finca en dos i va demanar construir tres plantes sobre els jardins. L'Ajuntament va donar-hi el vist-i-plau i ara la justícia ens ha donat la raó als qui ens oposàvem. Però la decisió del tribunal arriba tard i no s'han pogut salvar les voltes de la terrassa del jardí". Poppinghaus sentència: "Es tracta d'un

exemple més de com arribar a tot arreu l'ombra de l'especulació segellada per una administració. Els responsables de Patrimoni, enlloc de defensar-lo, en firmen la defunció". I és que segons la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el permís municipal vulnerava les "disposicions sobre volumetria establertes" i l'espai no pot superar el que seria una sola planta baixa.

Va ser fa cinc anys quan una plataforma creada per diverses entitats del barri van començar la campanya per aturar les obres al carrer Carabassa. Durant força temps, cada divendres, es feien reivindicacions festives al carrer. Unes protestes que, en aquell moment van tenir el suport de cares conegudes com el periodista llicenciat en història, Toni Soler, o el cantant i compositor Manu Chao.

Poc a poc, la pressió de l'Ajuntament i el que moltes entitats veïnals han qualificat de "persecució" van fer que la protesta anés minvant i només la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) seguís endavant amb el procés judicial.

✶ **La lluita continua**
La sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya però, no atura les reivindicacions dels veïns i veïnes. Segons explica l'advocat que ha portat el cas, Eduard Moreno, "als països normals quan hi ha una sentència tan rotunda com aquesta, s'obliga als responsables municipals a que dimiteixin. Però el nostre no és un país normal". El lletrat assegura que la situació ha arribat a límits insospitats: "l'efecte colateral és que l'ajuntament ha permutat un altre solar per compensar Estrucfort, quan només hauria hagut d'indemnitzar l'empresa pagant-li el mateix que havia gastat en el projecte que no va arribar a realitzar. Per això animo la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes a denunciar per la Via Penal l'actuació municipal, encapçalada pels regidors Xavier Casas, Jordi Portabella i Eugeni Forradellas que són els qui han autoritzat la permuta". L'entitat veïnal considera que serà difícil aconseguir-ho, però assegura que estudiarà la possibilitat de portar endavant la demanda. ☎

BARCELONA // SOLIDARITAT

Protesta al consolat txec per la recent il·legalització de la Joventut Comunista

✉ Agències

Una trentena de joves del Partit Comunista de Catalunya (PCPC) es van concentrar divendres 3 de novembre davant el Consolat Honorari de la República Txeca a Barcelona per demostrar la seva repulsa i condemna davant la il·legalització de la Joventut Comunista Txeca (KSM), duta a terme el 12 d'octubre passat pel Ministeri de l'Interior txec. Cridant consignes com: "contra el feixisme, unitat comunista", els participants van cridar l'atenció de la gent que passava per la Travessera de Gràcia i van anar repartint un manifest. El Consol i el vice-consol honoraris a Barcelona van mostrar la seva sorpresa davant aquests fets, dels quals van assegurar no saber-ne res. Els manifestants els van entregar una carta de protesta que, segons van assegurar, faran arribar a l'ambaixada txeca a Madrid. En el manifest es denuncia que la il·legalització dels seus companys txecs s'emmarca dins una campanya de criminalització del comunisme a nivell europeu i fan una crida a la solidaritat amb la KSM. Aquesta il·legalització, diuen, "atempta contra els drets democràtics de reunió, associació i lliure expressió" i "dóna peu a un augment de l'autoritarisme i una retallada de drets i llibertats".

BARCELONA // FESTES

Repressió a les festes del Clot-Camp de l'Arpa

✉ Agències

L'assemblea de festes anti-autoritàries del Clot havia previst un programa d'actes al carrer per als dies 4, 10 i 11 d'aquest mes de novembre però ja el primer dia, l'actuació de la guàrdia urbana no els va permetre gaudir de la tarda amb tapes i menjar, botiga gratis, maquillatge per a grans i petits i més tard els concerts. A les 17h30, mentre s'estava col·locant les guirlandes al c/ Finestrat, diverses furgonetes dels UPAS van tancar el carrer assetjant les dues cases okupades que hi ha i van obligar a la gent a marxar de la zona. Les identificacions, revisions de motxilles i el desplegament desproporcionat van provocar la incomprensió dels veïns del carrer, que havien estat prèviament informats i convidats a la festa, i que es van solidaritzar amb els organitzadors. Poc després van arribar cinc furgonetes de Mossos que es van desplegar més allunyats de l'indret dels actes previstos. La festa va desenvolupar-se malgrat la presència policial, que va dificultar el trànsit de dels assistents, i es van dur a terme les actuacions programades. Des de l'assemblea de festes, denuncien "la voluntat de l'ajuntament per prohibir qualsevol tipus d'iniciativa popular que no càpiga en el marc cívica".

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

» Va començar com una vaga més d'un sector laboral com qualsevol, però ha derivat en una veritable insurrecció popular, que agrupa els sectors populars oaxaquenys i que promet estendre's a la resta de Mèxic. L'endèmica corrupció, el mal govern i la prèrdua de nivell de vida per les polítiques neoliberals podrien ser algunes de les raons del aixecament.

MÈXIC // CRÒNICA DE LA REVOLTA D'OAXACA

Ocupació militar per silenciar les veus del poble

✎ Gemma Estrella Encarnación
/Oaxaca (Mèxic)/

El 27 d'octubre la Policia Ministerial, la Preventiva i grups paramilitars progovernamentals van tirotejar barricades de l'Assemblea Popular dels Pobles de Oaxaca (APPO) a la zona de Cal y Canto un punt conflictu de la ciutat ja que aquí l'APPO es troba dins d'una comunitat de simpatitzants del PRI (Partit Revolucionari Institucional, que governa a l'Estat de Oaxaca). En aquesta agressió van morir tres persones, el professor Emilio Alonso Fabián, Esteba Ruiz i el camarògraf d'Indymedia Nova Cork, Bradley Hill, que es trobava gravant el tiroteig quan va rebre l'impacte de dues bales. Passades les nou de la nit es va informar que a Santa Maria Coyotepec, on es troba la nova casa de govern de Oaxaca, la policia va detenir 20 professors, 13 d'ells ferits de bala.

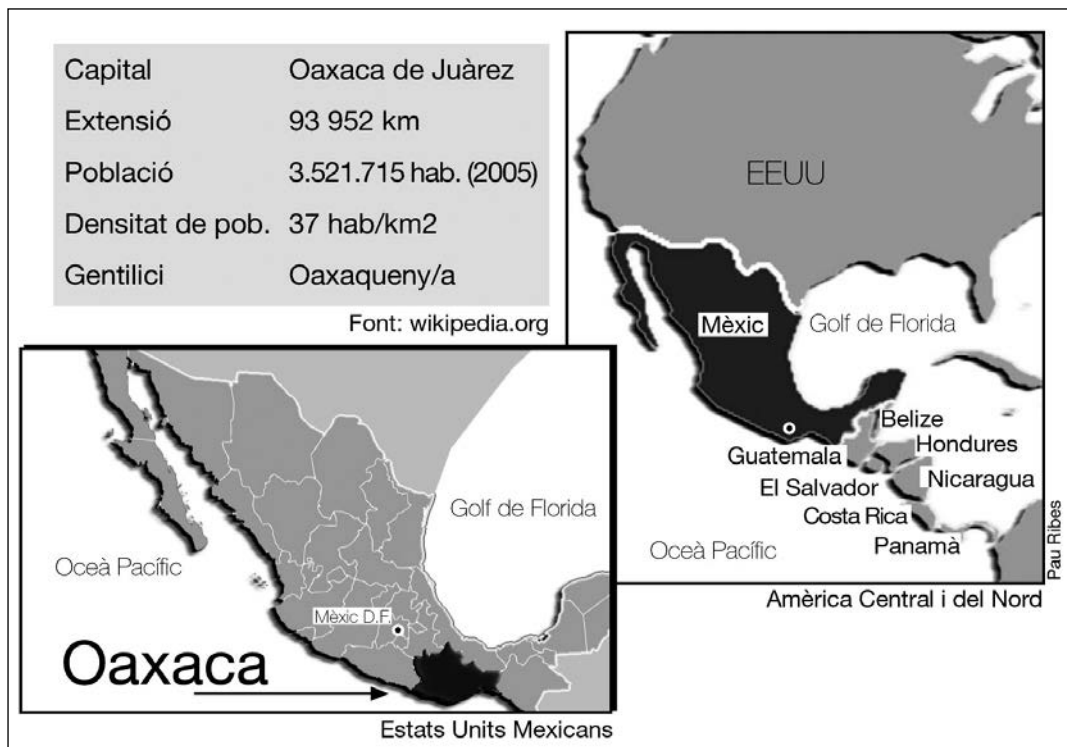
Els crims comesos el divendres 27 d'octubre eren el pas previ a l'ocupació militar d'una ciutat que durant cinc mesos s'havia mantingut en mobilització constant i pacífica. Davant aquests fets i amb la informació que el govern preparava una incursió policial, l'APPO declarava l'alerta màxima a la ciutat.

La resposta del govern d'Ulises Ruiz davant aquesta jornada de violència, segurament preparada des de feia setmanes o mesos, fou l'ocupació de la ciutat per recuperar la "pau i la tranquil·litat". Una ocupació que difícilment alliberarà Oaxaca d'aquests grups que amenacen de mort i desapareixen contra la població.

Els crims del divendres 27 eren el pas previ a l'ocupació militar de la ciutat

► Oaxaca, ocupació militar

El dissabte 28 d'octubre, 10.000 efectius entre elements de la Policia Federal Preventiva, (PFP), grups d'èlit de l'Exèrcit Mexicà i grups especials de l'Agència Federal d'Investigacions (AFI) arriben a Oaxaca. El moviment militar es va iniciar en la foscor de la matinada, quan camions de la PFP i avions

hèrcules amb efectius de l'exèrcit van començar a preparar-se per envair el centre de Oaxaca. La PFP es va concentrar a tres punts de la ciutat on van col·locar controls i van destrossar les barricades amb tancs antimotins.

A les dues de la tarda, aproximadament, gent de les diverses colònies de la perifèria va sortir al carrer per intentar aturar el que ja era evident, l'ocupació militar de la seva ciutat. Simultàniament es va produir la primera incursió policial sobre territori de l'APPO.

Diumenge 29 a la tarda la PFP ocupava el centre Oaxaca. El desallotjament es va dur a terme amb gasos lacrimògens, aigua a pressió i armes de foc; i va provocar la mort de tres persones, entre elles un nen de 13 anys. Després de la cruenta incursió els efectius policials van escorcollar domicilis particulars i van detenir una cinquantena de persones. Cap a les set de la tarda l'APPO va demanar als seus integrants que es repleguessin a la Ciutat Universitària i a les onze de la nit els tancs antimotins de la PFP van arribar al zócalo de la ciutat després d'una llarga jornada de violència i repressió que Carlos Abascal, titular de la Secretaria de Governació, havia descartat mesos abans. Des d'aquell moment la plaça principal de Oaxaca resta ocupada per la PFP. Segons fonts de La Jornada, després de l'ocupació alguns policies van saquejar comerços i van defecar a diversos punts de la plaça.

► Atac a la universitat

Des de la matinada de dijous i durant set hores la PFP va trobar-se, a la universitat, el front de resistència civil més forta fins al moment. Milers d'estudiants i veïns li van plantar cara amb pedres, coets i còctels molotov. Segons fonts oficials, la policia i els grups d'operacions especials tenien ordres estrictes de no violar el campus universitari, i sembla que l'operatiu tenia l'objectiu "d'alliberar" les vies de comunicació que restaven tancades per les barricades. La batalla campal es va estendre per tota l'Avinguda Universitat i pels carrers propers, on la policia va agredir als vianants que s'hi trobaven. Des de l'APPO s'assegura que les ambulàncies de la Creu Roja no els van oferir assistència ja que, pel que sembla, tenien ordres d'atendre només als membres de la PFP ferits. Durant la confrontació la policia va detenir a una trentena de persones entre elles a Luis Antonio Félix Domínguez, de catorze anys. L'operatiu policial, format per 2.000 agents, no només no va aconseguir l'objectiu de recuperar l'encreuament de Cinco Señores, a uns cinc carrers de l'entrada a la universitat, sinó que va haver de retirar-se mentre el moviment de resistència civil mantenia el control sobre la zona i l'autonomia universitària.

Després de l'enfrontament centenars de veïns es van acostar fins a la Ciutat Universitària por-

tant mantes, menjar i begudes en solidaritat. Els agraïments i felicitacions emocionaven als qui, esgotats després del xoc, continuaven dins l'universitat. Tot i que fins al moment d'escriure aquest article la PFP no ha tornat a atacar el campus, la pressió sobre el recinte no ha decaïgut. Cada matí els despertem a trets des de fora del centre, però el fet més preocupant es va produir diumenge, 5 d'octubre, aproximadament a les set del matí, quan uns desconeguts es van infiltrar al campus i van disparar ferint una persona al costat, prop de les costelles. A mitja tarda ens van informar que el ferit es trobava bé i recuperant-se de la cirurgia.

► Manifestació multitudinària

Durant el recorregut de 8 quilòmetres de la megamarxa convocada per en resposta a la repressió militar i contra de la permanència de la PFP i d'Ulises Ruiz, els lemes més escoltats van ser "Oaxaca no es Atenco", "Oaxaca no és caserna, fora l'exèrcit" i "ho vulgui o no ho vulgui, Ulises ja és fora". La gent que esperava el pas dels manifestants els animava, aplaudia i es dirigia als periodistes demanant-los que diguin la veritat. Els milers de persones que van participar en aquesta gran manifestació van aconseguir fer tot el recorregut pacíficament. No hi va haver cap enfrontament amb la policia, tot i que aquesta s'havia preparat gairebé per una invasió, parepetrada

darrere de filferro de trinxera i equipada amb gasos lacrimògens i màscares antigas. A alguna de les entrades al Zócalo els policies utilitzaven els autobusos que havien format part de les barricades de l'APPO per refugiar-se, el que va ocasionar algunes rialles i comentaris com "el poble els ha ensenyat a fer barricades".

► Balanç de la repressió

Ara per ara hi ha diferents llistes de desapareguts, ferits, morts i detinguts elaborades per les organitzacions de Drets Humans que treballen a Oaxaca, com la LIMEDDH y la Xarxa Oaxaquenya pels Drets Humans (RODH, en les sigles en castellà). Es fa difícil, però, confeccionar una llista definitiva, degut als entrebancs que les autoritats posen a aquestes organitzacions perquè facin la seva feina. Dissabte, 4 de novembre, es va presentar la comissió d'advocats que s'encarregarà de les defenses de tots els detinguts i presos polítics. La comissió va afirmar que en aquest moment a Oaxaca no existeixen garanties constitucionals ja que s'estan produint detencions indiscriminades, a més els advocats no poden elaborar les defenses perquè no se'ls proporciona la informació necessària, en molts casos no se'ls dona ni els noms de les persones que estan a la presó, a més durant aquest cap de setmana alguns membres de drets humans han començat a rebre amenaces.

Milers d'estudiants i veïns li van plantar cara amb pedres, coets i còctels molotov

En un balanç no oficial des que va començar el conflicte han mort 13 persones, hi ha una seixantena de desapareguts i 157 detinguts. Sembla però que les llistes podrien deixar de créixer. Després de la megamarxa, la APPO va exigir al President Vicente Fox la creació d'una taula de diàleg per trobar una solució política al conflicte de Oaxaca, solució que passa per la renúncia del governador Ulises Ruiz. ☺

ENTREVISTA // MARIO CARLOS MOSQUERA, AGREGIT PER LA PFP A OAXACA

“Em van agredir perquè duia l'acreditació de premsa de mitjans lliures”

Mario Carlos Mosquera Hernández pertany al col·lectiu Radio Sabotaje i al Centre de Mitjans Lliures del DF. Va ser agredit per la PFP el dijous 2 de novembre quan s'estava produint l'enfrontament a Ciutat Universitària i ell es trobava a un quilòmetre del xoc.

G.E. Què va passar durant l'enfrontament a Ciutat Universitària?

Estava caminant pel carrer Periférico quan les persones que estaven allà i jo ens adonem que la PFP havia tancat les dues sortides per fer detencions. Ens vam resguardar dins un concessionari, a la part on s'exhibeixen els cotxes. En aquest moment van arribar alguns

Marxa de la APPO el 4 de novembre de 2006

José Nuñez

M'agafa pel coll mentre crida "aquí n'hi ha un de mitjans lliures"

polícies per contenir-nos. Un em va agafar pel coll i em va identificar per l'acreditació de premsa que duia penjada. Quan ja em tenia agafat, em pregunta que d'on vinc. Li responc que sóc periodista de mitjans lliures del DF. Em continua agafant pel coll mentre

crida als seus companys que "aquí n'hi ha un de mitjans lliures". Tres o quatre "pefepos" em comencen a pegar al cap i a la boca amb les porres fins que el que m'estava aguantant m'agafa per la boca perquè jo no deixava de cridar que era premsa. Em continua pegant a les costelles mentre arriben més policies. Entre tots em porten a la part posterior de la botiga, darrere dels cotxes. Allà intento acostar-me a una família, pare, mare i dues filles, però a ells també els estaven colpejant. Em vaig aturar perquè ja no podia més, arriben més agents i continuen els cops.

Puc recordar perfectament en quin ordre es van produir els cops. Primer amb la porra al cap, moltes vegades, a l'esquena i a les cames. Després alguns cops de puny a les parts de la cara que tenia descobertes, ja que ells mateixos me l'estaven tapant. Quasi per acabar, un d'ells m'agafa el braç amb el que em cobria i em dona un cop de genoll al colze per fracturar-me'l. Quan ja tinc el braç inutilitzat venen dos policies més. M'increpaven per ser de mitjans lliures, i un d'ells em pega al cap, me l'obre, i el que anava darrere em torna a colpejar al mateix lloc.

El que em tenia agafat em va traslladar a un racó de la botiga on es trobaven tots els civils i em va deixar arrepentat a la paret, quan em començava a caure em van agafar perquè no em desmaiés, perquè aguantés. Crec que hi havia dos homes i cinc o sis dones. Una d'elles m'agafava aguantant tot el meu pes mentre una altra em neteja la sang de la cara. Van ser els civils qui van impedir que em detinguessin perquè quan va tornar un dels policies per arrossegar-me amb ells, les dones em van abraçar i no em van deixar anar. Fins que vam sentir una veu que els ordenava de deixar-nos

anar. Llavors els civils em van traslladar cap a Siete Príncipes, una església on s'estava proporcionant atenció mèdica.

No vas anar a cap hospital?

No. Als serveis mèdics de Siete Príncipes em van avisar que no anés a cap hospital oficial o institucional perquè allà s'estaven efectuant detencions, així que tot i que necessitava radiografies i una revisió no em podia arriscar.

Has denunciat l'agressió?

Si, la Xarxa Oxaquena pels Drets Humans va contactar amb mi, em van prendre testimoni i algunes fotografies i em va citar per posar la denúncia per lesions i atac a mitjans de comunicació davant la fiscalia. Em van agredir perquè duia l'acreditació de premsa de mitjans lliures, perquè van identificar la "i" d'Indymedia. És una persecució contra els mitjans lliures i un atemptat contra la llibertat d'expressió.

Creus que hi havia algun motiu en particular perquè tanquessin aquell carrer?

Les persones que ens trobàvem allà en aquell moment no teníem res a veure amb l'enfrontament. No portàvem pedres ni erem de l'APPO. Aquella és una zona comercial transitada per civils. No tenia cap mena de lògica tancar-nos allà. Jo m'imagino que va ser una estratègia per prevenir que la població se'ls llencés en contra, que al final ha estat el que ha passat. ☹

Caravana solidària

Dotze camions i més de cinquanta vehicles particulars van sortir el dissabte, 4 de novembre, de la Ciutat de Mèxic per participar a la megamarxa. El mateix dissabte a la nit un equip format per membres de la Lliga Mexicana de Drets Humans (LIMEDDH) i premsa lliure es van desplaçar de Oaxaca fins a Nochixtlan, a la carretera Mèxic-Oaxaca, per registrar els controls amb els que es trobava la caravana. Des d'aquest punt, s'hauria de superar tres controls, el primer format per una cinquantena d'efectius de la PFP, en el segon es preparaven 15 camionetes i cinc camions més i l'últim era un control militar per evitar que s'entressin armes a la ciutat. Però policies i militars no van ser l'únic entrebanc, a l'arribada a Puebla, a unes dues hores de Oaxaca, la caravana es va trobar

Observadors de Drets Humans i premsa lliure es van desplaçar de Oaxaca fins a Nochixtlan per registrar els controls amb els que es trobava la caravana

amb què cap gasolinera els volia subministrar gasolina. Tot i les dificultats es va arribar al monument a Juárez, lloc de sortida de la megamarxa.

L'inici del conflicte

La lluita del magisteri a Oaxaca va començar el passat 22 de maig. Més de 70.000 mestres de la secció 22 del Sindicat Nacional de Treballadors de l'Educació (SNTE) demanaven un augment salarial i es mantenien acampats al centre de la ciutat. El 15 de juny centenars de policies els van intentar desallotjar, amb gasos lacrimògens i bales de goma. El resultat d'aquesta agressió va ser de 92 ferits entre nens, professors i agents de la policia estatal. L'acció repressiva del govern de Oaxaca va aixecar protestes arreu de la República Mexicana. Per la seva banda els mestres van començar a demanar la dimissió del governador Ulises Ruiz Ortiz per promoure el violent desallotjament.

La mala gestió de govern i la seva violència sobre la població va fer que el descontentament i

l'oposició contra el Ruiz anés creixent a Oaxaca i que al moviment magisterial s'hi unissin diverses organitzacions socials, polítiques i populars, que van acabar formant l'APPO.

A partir d'aquest moment l'APPO es va començar a enfortir i a estendre el seu territori. A més del Zócalo de la capital oxaquena, es van ocupar alguns mitjans de comunicació com Canal 9, avingudes importants i els universitaris van cedir l'estudi de ràdio de la Universitat Autònoma Benito Juárez, que s'ha convertit en el principal mitjà per l'organització del moviment, difondre informació sobre el desenvolupament dels aconteixements i donar alertes en cas d'atacs policials.

Després dels fets del 15 de juny, i amb el compromís d'instau-

ració d'una taula de diàleg, Carlos Abascal, titular de la Secretaria de Governació, va afirmar que no es tornaria a aplicar l'ús de la força a Oaxaca. Afirmació que mesos després cauria en l'oblit.

Al mes de setembre l'APPO va formar una caravana que es va traslladar caminant fins a la Ciutat de Mèxic, on va arribar el dia 9 d'octubre. Durant aquests mesos es van crear diverses taules de diàleg per posar fi al conflicte, com a resultat d'una d'elles, el 26 d'octubre l'APPO i el Sindicat Nacional de Treballadors de l'Educació van acordar iniciar de nou, després de cinc mesos de vaga, les classes a les escoles públiques. Però el govern no només no va respectar cap dels punts necessaris per tirar endavant l'acord sinó que va respondre amb una nova agressió sobre el poble de Oaxaca.

AUTONOMIA DEL L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadel'espectacle.com

AUTONOMIA DEL L'ESPECTACLE sccl

Diagonal

PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

Laciutatinvisible

Proyecto Cooperativu Autogestionari

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn

Tel: 93 298 99 47
laciutatinvisible@yahoo.com

LLUITA AMB NOSALTRES

Vine a la

CGT

WWW.CGTCATALUNYA.ORG

mon verd

Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics

c/ Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Espais a la xarxa

La Unitat d'Alerta, el portal dels conflictes armats

Enric Borràs Abelló

El possible procés de pau al Nepal, la guerra del Líban, la situació de guerra a la Costa d'Ivori o al Txad, la rebel·lió a Haití... El món és ple de conflictes que de tant en tant surten als mitjans de comunicació es mantenen a les portades dels diaris durant uns dies, i desapareixen poc a poc dels informatius televisius. Però la majoria de vegades, aquests conflictes no desapareixen quan deixen de sortir a la televisió, continuen.

La Unitat d'Alerta [escolapau.org/alerta] de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona és un espai a la xarxa on podeu trobar notícies, informes i tota mena de dades sobre els conflictes armats de tot el món, processos de pau, rehabilitació de zones que han passat per una guerra, la situació dels drets humans a zones en conflicte... Hi ha notícies arxivades sobre més de cent vuitanta països publicades des del 2003 en diversos mitjans de comunicació. A més, us podeu descarregar un mapa i informes trimestrals i anuals sobre els conflictes armats de tot el món. A la web, també hi ha diverses seccions que inclouen reculls quinzenals de notícies de tot el món, un butlletí mensual, articles d'anàlisi sobre problemes concrets, fitxes de la situació de diversos països com Zimbabwe, Paquistàn i molts més... Es tracta d'una pàgina que, d'acord o no amb el punt de vista del qual parteix, ofereix informació de molts conflictes que passen desapercebuts però continuen latents.

www.escolapau.org/alerta

"Sóc el publicista, el tio que us ven merda" perquè la normativa no em deixa vendre res més

Directa Girona

TV3, emparant-se en la normativa sobre publicitat de la Corporació Catalana de Radio i Televisió (CCRTV), va negar-se a emetre un anunci de la Coordinadora d'ONGs Solidàries de les Comarques Gironines i de l'Alt Maresme per fomentar la participació dels joves en les entitats que la formen. L'anunci s'havia d'emetre en la desconexió territorial i, utilitzant el text del conegut i polèmic llibre 13,99 de l'escriptor francès Frédéric Beigbeder, començava dient "Sóc el publicista, el tio que us ven merda, que us fa somniar amb coses que mai tindreu...". El dia abans de la primera emissió, quan des de la coordinadora ja es disposaven a fer el pagament, TV3 els va comunicar que no l'emetrien mitjançant un breu correu electrònic on argumentava la seva decisió al·legant que "contravé la normativa vigent de publicitat: provoca el descrèdit d'un col·lectiu de professionals" (norma quarta, ap. c de les Normes del Consell d'Administra-

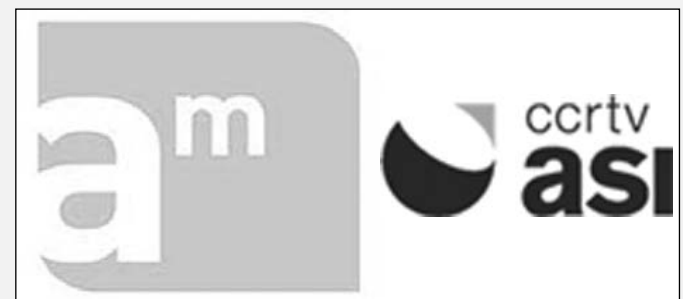
ció de la CCRTV), en referència al col·lectiu de publicistes. Segons aquesta norma: "No seran autoritzats els anuncis en què es discriminen les persones per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social."

La directora comercial de Televisió de Catalunya, Neus Comellas, en declaracions a DIRECTA afirma que l'anunci, a més d'incomplir la normativa, és de "creativitat desafortunada", "no s'aguanta per enlloc" i suposa una contradicció "en utilitzar la publicitat per criticar la publicitat". La Coordinadora d'ONGs considera que la normativa s'aplica de forma arbitrària, doncs s'emeten molts anuncis que possiblement vulneren aquest article, mentre que el seu no s'ha entès. Com a forma de protesta i per difondre el seu missatge, l'anunci s'ha penjat al YouTube, on compta més de 5.000 visionats. També s'ha iniciat una recollida de mails de suport, entre els quals hi ha d'institucions, i també de publicistes, tant a títol individual com col·lectius, com el del Col·legi Professional de Publicistes.

El Sindicat de Periodistes es queixa de que es negociï quin partit comandarà els mitjans públics

Enric Borràs Abelló

Poques hores abans que Carod-Rovira fes públic el vist-i-plau d'Esquerra a un nou tripartit en una roda de premsa, el Sindicat de Periodistes de Catalunya va emetre un comunicat de premsa on es queixava de que els mitjans públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) fossin "objecte de negociació, al mateix nivell que una o altra Conselleria, com si formessin part del govern". La nota feia referència a les exigències d'Esquerra Republicana de Catalunya en les negociacions per al nou govern, les quals, considerava difícils de fer compatibles amb els principis que defensa el projecte de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que havia quedat paralitzat amb la fi de la legislatura. El Sindicat de Periodistes considera "deseducatiu de cara a la societat, que es planegi obertament la negociació" sobre qui controla la gestió dels mitjans públics. Malgrat la crítica -comprensible- dels periodistes que lluiten per la independència de la seva professió, potser és força educatiu que els partits diguin oberta i clarament que volen gestionar els mitjans públics. Canviaria gaire si ho negociessin d'amagat? Només que la gent no ho sabria... però això tampoc implicaria més independència per als periodistes! D'acord, no és cap bona idea que els par-

tits vegin els mitjans de comunicació com una parcel·la de poder més que es poden intercanviar, però si ho veuen així i ho tenen tant clar, que ho cridin als quatre vents perquè tothom ho tingui clar!

Davant d'aquesta situació i sense voler defensar Esquerra ni cap dels altres partits; això no havia passat abans? D'acord que abans del tripartit no hi havia res a negociar, tot s'ho quedava el mateix grup, però ara, algú es pot preguntar: la legislatura passada no es va negociar qui comandaria la CCRTV? O el PSC, ICV i ERC s'ho van fer a pedra, paper i tisores?

L'altra informació

El nou portal de notícies de l'esquerra independentista: Llibertat.cat

Tot just s'acaba de posar en marxa una nova web d'informació i opinió feta des de l'esquerra independentista, es tracta de Llibertat.cat, que es declara hereva de Llibertat.com, un portal pioner a la xarxa catalana, que va començar a funcionar el 1998 i va tancar l'11 de setembre del 2005. A Llibertat.cat s'hi poden trobar notícies dels Països Catalans sobre temes com la lluita independentista, la repressió o la defensa de la llengua, però també sobre les campanyes i reclamacions dels moviments socials. A més, també hi ha notícies d'altres països, entrevistes a personalitats destacades, articles d'opinió, documents diversos i comunicats de les organitzacions de l'esquerra independentista.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Tarda de teatre al ger
"Lorca eran todos"
 de Pepe Rubianes
 Diumenge 3 de desembre
 a les 7 de la tarda
 a la Nau Pere Vall i Soler
 Tlf. 93 896 1200
 ger@entitatger.cat
 www.entitatger.cat
 Ribes (Garraf)
 entitat cultural i esportiva

Associació Cultural El Raval
El Lokal
 llibres, contrainformació
 revistes, música,
 samarretes, pedaços...
 horari
 matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
 tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
 c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
 Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
 ellokal@pangea.org

ROM MOJITO CACHAÇA
 PINYA COLADA CERVESSES
 SUCS REFRESCOS VARIS
A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX PRODUCTES SOLIDARIS
TRÈVOL
 tel: 93.498.80.70
 www.mercasol.net

LA RATAFIA
BODEGUETA POPULAR
 VINS, CAVES I APATS
 C.DEL SANT CRIST 23 - BARCELONA
 TEL: 935 332 532

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucant per telèfon.

Què es cou

Les dones, una mina d'energia

L'Associació Adrianes del barri de La Mina de Sant Adrià de Besòs organitza la IIIª Trobada d'associacions de dones en barris en transformació

Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

A Europa i en general a la cultura occidental, les dones majoritàriament, tan sols han estat presents en la planificació i configuració dels barris d'una manera passiva i subordinada als homes. Fins ara, tots els continguts de la planificació urbana s'han orientat cap a la idea d'organitzar l'entorn per poder aconseguir una major productivitat. S'ha associat benestar a productivitat. La manera d'aconseguir una racionalització del territori ha estat en mans dels "especialistes", generalment homes.

En aquest sentit, s'ha manifestat Àngels Rosell de l'Associació Adrianes del barri de La Mina de Barcelona, que considera que les transformacions sovint es duen a terme amb perspectiva masculina, i que és necessari que les dones facin sentir la seva veu. Tot i que les dones ja fa anys que tenen un protagonisme en els moviments per a la millora de la qualitat de vida als barris, aquest no ha estat reconegut.

"Es tracta d'una trobada de dones actives i compromeses amb el seu barri, procedents d'arreu de l'Estat espanyol"

Un pas més per tal de donar respostes a les pròpies necessitats dins els barris es materialitzarà en la III Trobada Estatal d'Associacions de dones en barris en transformació urbanística i social que se celebra els propers 17 i 18 de novembre a Sant Adrià de Besòs (Barcelonès). Les Adrianes, organitzadores de la trobada, la presenten amb el títol "Les dones, una mina d'energia", ja que es tracta d'un encontre de dones actives i compromeses amb el seu barri, amb la seva gent, o amb la seva ciutat. Procedents d'arreu de l'Estat espanyol, les associacions que hi participen tenen dues missions; d'una banda, compartiran experiències de transformació en les que han estat protagonistes i amb les que han generat canvis reals. D'altra banda, generaran debat, reflexió i formulació de propostes en cinc dimensions: conciliació de la vida laboral, personal i familiar, edu-

Edu Bayer

Al barri de La Mina s'està donant un procés de transformació urbanística i social

cació i noves tecnologies, diversitat, salut i treball social, i sostenibilitat i medi ambient. A l'entorn d'aquests temes, les participants redactaran diverses ponències. A partir d'aquí, es generaran grups temàtics que recolliran les propostes que se'n derivin. Segons les organitzadores, aquestes dimensions són la síntesi de les inquietuds expressades a les edicions anteriors.

Naixement de les trobades
La primera trobada es va celebrar el 2004, coincidint amb la celebració del Fòrum de les Cultures que s'emplaça on havia existit el Camp de la Bota, un nucli de barraques. De fet, el barri de La Mina (uns terrenys barats i perifèrics), és el resultat d'una actuació des de l'Administració, sorgida a partir de 1969, amb l'objectiu d'erradicar diversos nuclis de "infravivendes". Així doncs, La Mina és un barri de "creació instantània", fruit del desallotjament de diversos grups de població amb greus déficits socials i econòmics. L'Administració "rentà la cara de Barcelona", va recuperar uns terrenys que valien molts diners, i es va desentendre de tots els problemes socials que aquest fet havia creat al barri de La Mina.

«El motiu de la trobada era i és animar les dones a la participació perquè s'adonin que la seva opinió també compta», ha expli-

cat la presidenta de l'Associació de Dones Adrianes de la Mina, Àngels Rosell. Un altre dels objectius fou obrir La Mina a l'Estat espanyol. A la sala Pinòs del barri, hi van acudir dones de Bilbao, Madrid, Sevilla i Vigo que van buscar solucions, amb l'ajuda de professionals i experts, a problemes en àmbits com l'ensenyament, la sanitat, la violència domèstica i el creixement urbanístic. Rosell va explicar que les dones dels barris obrers, per culpa de les seves obligacions

"Les transformacions sovint es duen a terme amb perspectiva masculina. És necessari que les dones facin sentir la seva veu"

amb el treball i la família han pogut fer sentir molt poc la seva veu en la societat. Aquell any l'assistència a la trobada fou massiva i d'aquesta manera va donar força i confiança per continuar-ho.

La segona trobada va organitzar-se a nivell internacional, i fou l'escenari on dones de ciutats de

tota Europa van compartir experiències locals al voltant de la feina en les seves associacions.

Enguany, la trobada comptarà amb la presència d'associacions com Miríades (Huelva), de suport a víctimes de la violència de gènere, Entremundos (Sevilla), que treballa amb dones immigrades, o una associació de dones que porten un programa de ràdio a València.

Adrianes

Aquest col·leci de dones del barri de La Mina va néixer el 2001 amb l'objectiu de despertar l'interès de moltes dones i les ganes d'actuar per a millorar la convivència, tot creant un clima de confiança.

La primera intervenció d'Adrianes fou recórrer el barri pis per pis, porta per porta, per explicar en poques paraules quina era la seva pretensió: fer partícip a les dones del barri de la transformació del barri. Segons l'Àngels, el procés no va ser fàcil. Remarca que fins aleshores no havien tin-

gut l'oportunitat de manifestar les seves inquietuds. A causa de les tasques de cada dia no havien disposat de temps propi per poder expressar lliurement les seves opinions.

Treballar en temes de salut, educació i autoestima era necessari alhora també, per trencar amb l'estigmatització a la que està sotmesa La Mina. Des de l'inici, Adrianes consideraven que tant transformació social com urbanística anaven de la mà, i que era imprescindible que alhora de dissenyar l'espai urbà es tingués en compte la veu de la dona. Segons l'Associació, sovint són les dones les que pateixen les conseqüències de les "barreres arquitectòniques".

Són sis anys de treball en els quals han dut a terme la implicació compartida en tot allò que, directa o indirectament, pertoca a les dones i, sobretot, el compromís de participar en la transformació del barri social i urbanísticament. ☺

Per contactar:

ASSOCIACIÓ ADRIANES DE LA MINA
c/ Mar 12, baixos 08930 Sant Adrià del Besòs
Tel: 934 621 181

adrianesmina@desdelamina.net
www.desdelamina.net/adrianeslamina

Construint una xarxa de suport a persones estrangeres sense papers

S'han celebrat les II Jornades sobre immigració i persones sense papers a la Fundació La Plana

✉ Jordi Ribas

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'últim cap de setmana d'octubre, es van celebrar a la Fundació La Plana les Segones jornades sobre immigració. La Fundació La Plana, situada al terme municipal de Santa Maria d'Oló a la comarca del Bages, i la Fundació Casc Antic, juntament amb entitats com Sodepau i RAI, a Barcelona, i persones que treballen i cooperen amb persones immigrades estan promovent aquest espai de reflexió i treball.

“Iniciatives com el Document d'Apadrinament Solidari o una escola taller han sorgit de les Jornades”

La Fundació La Plana té una llarga trajectòria en el treball amb persones en risc d'exclusió. En els darrers anys ha intensificat especialment la línia de treball amb les persones estrangeres sense papers, a través dels seus programes d'acolliment i acompanyament per a la inserció sociolaboral i el desenvolupament personal. Fruit d'aquesta experiència s'ha iniciat la creació d'una xarxa de persones i entitats fortament compromeses amb valors de justícia social, solidaritat amb les persones més necessitades i redistribució dels recursos econòmics i materials existents. L'objectiu de les jornades és la consoli-

ció d'una Xarxa de Cooperació i Suport a Persones Estrangeres Sense Papers i la definició d'un pla estratègic per a la seva consolidació i creixement. La Xarxa de Suport es constitueix com una eina a l'abast de qualsevol persona, entitat o empresa, per assessorar i fer seguiment de casos i processos d'integració de persones estrangeres sense papers, posant a l'abast dels ciutadans una àmplia bateria de recursos i serveis entre els que compten: roba, feina, vivenda, assessorament legal, formació i capacitació, idiomes, acompanyament subjectiu de la persona, disseny d'itineraris personalitzats, etc.

La Fundació La Plana, la Fundació Casc Antic i persones com-

promeses de diferents àmbits professionals estan implicades amb la necessitat urgent de revisar els fonaments ètics que prevalen en el sistema dominant, de començar o continuar actuant amb responsabilitat social i de fomentar l'economia solidària com alternatives al sistema i des d'una perspectiva més humana, crítica i constructiva.

Fruit d'aquestes jornades ja s'han posat en marxa iniciatives com el DAS (Document d'Apadrinament Solidari); s'ha començat a donar forma a una escola taller d'oficis per a joves en risc d'exclusió sociolaboral, incloent persones estrangeres sense papers; o s'ha obert un debat sobre propos-

tes d'estratègies socio-econòmiques, lluita no violenta i pressió sociopolítica per aconseguir estovar una mica el marc social, legal, polític i econòmic respecte l'oportunitat que implica l'arribada de persones estrangeres.

El DAS consisteix en un document d'identificació alternatiu per

a persones sense papers que implica l'apadrinament, per part de persones fortament implicades de la Xarxa de Suport, d'una persona estrangera sense papers, comproment-se a fer un seguiment i recolzament tot donant suport directe a la gestió de recursos i enxarxament per a cobrir les necessitats bàsiques i no tant bàsiques facilitadores d'una vida digna.

La Xarxa manté un esperit obert. Funciona mitjançant una assemblea representativa de diverses organitzacions, professions i moviments socials, que es reuneix en el marc de les jornades cada cinc mesos, però també funciona mitjançant grups de treball descentralitzats i autònoms per a aprofundir i desenvolupar les diferents iniciatives que sorgeixen d'aquest espai de treball. Per exemple, per a desenvolupar l'escola taller s'ha creat una comissió mixta formada per treballadors socials, educadors, advocats, psicòlegs, empresaris i tècnics en inserció.

Tot plegat sorgeix d'una reflexió molt meditada i conscient sobre les mancances del sistema per donar resposta a determinades problemàtiques, en aquest cas en l'àmbit concret de la immigració, però també sobre les oportunitats que el propi sistema ignora, d'adoptar una política social i econòmicament conciliadora amb el fenomen de la immigració. ☺

Per contactar:

FUNDACIÓ LA PLANA. Apartat 7 - 08271 Artés (Barcelona)
Tel. 938 385 203 - Fax. 938 384 120
laplana@laplana.org - www.laplana.org

FUNDACIÓ CASC ANTIC. C/ Bou de Sant Pere, 3 baixos
08003 Barcelona Tel. 933 107 063
centre_solidari@cascantic.zzn.com

CulActiu per Colòmbia, culs que es mouen per a la transformació

✉ Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des de fa uns anys, diverses persones, en diferents moments, i per diferents motius, han estat visitant Colòmbia. Allà han trobat un nexe d'unió, alternatives de vida nascudes des del patiment, i que són molt potents. I d'aquí en surt la idea de crear el CulActiu per Colòmbia.

La Laia, del CulActiu, ens explica com “la guerra a Colòmbia és una guerra per la terra i contra la societat civil, bàsicament con-

tra els camperols”. Però dins d'aquesta tragèdia, “allò maco és la força que està sortint de la societat civil, no només de sobrevivència, sinó de plantejar alternatives al neoliberalisme”.

Comunitats en resistència

Les comunitats en resistència les conformen persones desplaçades de les seves terres que, després de viure anys confinats en poliesportius i sense cap mena d'atenció, decideixen retornar. El que més ha cridat l'atenció al CulActiu per Colòmbia ha estat, per exemple, com els desplaçats del

“Les activitats del CulActiu es centren en la sensibilització i l'intercanvi”

barri de Bella Flor (Bogotà), s'han organitzat en base a un sistema de troca, “encara que no tinguem

diners, tenim coses per oferir i rebre, és una forma de recuperar la dignitat a través de la troca”. O la Cacarica i San José, dues de les primeres que hi va haver, on s'ha tancat part del terreny per declarar-lo zona humanitària, on queda prohibida l'entrada d'agents armats. “Veure la força que tenen, la lluita no violenta i organització social en base a l'assemblearisme, ens agrada moltíssim”, diu la Laia. Algunes comunitats han creat un sistema educatiu propi, ja que rebutgen els mestres de l'Estat, als qui acusen de practicar l'aculturació.

Les activitats

Les activitats del CulActiu se centren en la sensibilització i l'intercanvi. La gira d'un *rapper* de les comunitats que ha voltat per Catalunya explicant les seves formes de vida a través de la rima hiphopera, un intercanvi entre entitats d'aquí i una comunitat per a promoure la implantació d'energies renovables, o la importació del teatre social de Laudes Infantis, en són alguns exemples. La filosofia ens la diu la Laia, “allà hi ha moltes formes de lluites de les quals en podem aprendre moltíssim”. ☺

Treballem per la Unitat...
Lluitem per la Llibertat!!

Si desitges treballar amb nosaltres, escriu-nos a:
alertasolidaria@alertasolidaria.org

ALERTA solidària

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestionan:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

“Una direcció per avançar”
http://trobades.mdt.cat

XXII trobades independentistes

18 i 19 de novembre de 2006
can rabassa - vilanova del vallès (vallès oriental)

la Burxa

comunicació popular
des de 1998

BarriSants.org

RESISTÈNCIA MUSICAL » GRUPS COM DAM EXPRESSEN EL MALESTAR POPULAR CONTRA L'OCUPACIÓ ISRAELIANA

El hip-hop esclata a Palestina

LA MAJORIA DE LA GENT, QUAN ESCOLTA LA PARAULA PALESTINA, PENSA EN LA POLÍTICA O EL TERRORISME, ENCARA QUE EL PAÍS I LA SEVA GENT SÓN MOLT MÉS QUE UNES "BOMBES AMB POTES". LA RESISTÈNCIA PALESTINA CONTRA LA OCUPACIÓ ISRAELIANA VA MOLT MÉS ENLLÀ, I UNA BONA MOSTRA ÉS EL HIP-HOP

✎ Xarxa d'Enllaç amb Palestina
/cultura@setmanaridirecta.info/

La comunitat afroamericana dels Estats Units van dir a la música que creaven en els seus guetos "la música de l'ànima o *soul music*", i d'aquesta sorgirà el *hip-hop*. Aquest estil de música venia de l'ànima ferida de la comunitat afroamericana, eren ritmes i paraules de ràbia, un crit contra les condicions de vida a que es veien abocats. Viure al gueto en aquella situació de pobresa i segregació, sabent que darrera de l'últim carrer del barri hi havia la ciutat dels blancs, amb els seus aparadors plens de productes que no podrien ni somniar, i més enllà les grans cases amb jardins dels rics, portava a cridar rebel·lant-se contra aquesta realitat imposada.

Ara, si pensem en la situació dels palestins, obligats a estar tancats en els seus pobles, amb una ocupació militar i un règim d'apartheid, els més de 50 anys de resistència que han portat a aquest poble a un gran nivell de consciència i la diàspora han fet que tinguin un important coneixement del que es cou pel món. No és gens estrany que el *hip-hop* s'hagi convertit en una eina més de la resistència palestina, especialment entre els joves, tenint en compte la capacitat d'expressió de lluita que té aquesta música.

Grups amb impacte

El primer grup que va tenir un impacte important va ser els DAM, -sang, en àrab, que havien trobat ja el camí del *hip-hop* en àrab obert, especialment entre els grups argelians o franco-magrebins com IAM, NTM, MBS i també la influència oriental com Marcel Khalifa, Kazem Saher, George Wassouf o Majda al Romi.

Procedien de Lod, el poble al costat del qual als anys 30 es van assentar els colons sionistes i van fundar Tel Aviv. El seu barri és considerat com entre els més pobres, amb els nivells més elevats de criminalitat i atur d'Israel, un exemple de la segregació en la que els ha obligat a viure l'estat jueu "democràtic" des de l'inici de l'ocupació el 1948. Una autopista els separa del barri amb un nivell de riquesa més elevat. El fet de viure dins del territori israelià, que té una forta relació a nivell de simbiosi i copia amb els Estats Units, va fer que fossin els primers. Un bon exemple de les seves lletres és la ja internacionalment coneguda "Min irhabi?" - "Qui és el terrorista?"

Una escena molt diversa

Altres grups són PR -Palestinian Rappers- i RFM, dels camps de refugiats de Gaza: un d'ells va perdre la casa per la repressió

israeliana. A Cisjordània van sorgir Rami de Jenin i Boikutt & Stormtrap de Ramallah. I entre els palestins ciutadans d'Israel tenim a part dels DAM, Arapeyat d'Acre i Abir de Lod, dos exponents femenins del *hip-hop* palestí, trencant els prejudicis sobre la masclista societat palestina que tenim des d'Occident.

Jornada contra el mur a Nou Barris

Aprofitant la cel·lebració el proper 9 de novembre de la Jornada Internacional Contra el Mur de Palestina, Hacer Color i l'Ateneu Popular de 9 Barris organitzen una jornada lúdica i reivindicativa amb la participació de DAM, que presentarà el seu tercer disc, *Dedication*, per primera vegada a l'Estat espanyol. La jornada començarà a les 19 h. amb el passi del documental *Soñar en Nablus*, una producció de Freecamera que és una colpidora visió de la situació a Palestina. A les 20 h. hi haurà una xerrada a càrrec de Josep Maria Navarro, membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina. A les 20.30 h. començarà el concert, en què a més de DAM actuaran Nour i Black Baudelaire.

"Min irhabi?"

"Qui és el terrorista?"

Aquesta cançó dels DAM, internacionalment coneguda, ha tingut un

fort impacte arreu dels països àrabs i a occident, sobretot a l'Estat francès. Podeu trobar més informació sobre DAM a www.dampalestine.com i www.myspace.com/damra

Qui és el terrorista? Sóc el terrorista!!!!

Com puc ser un terrorista quan m'heu robat la terra?

Qui és el terrorista?

Tu ets el terrorista!

Tu m'has tret tot el que jo tenia Mentre jo vivia a la meua terra mare

Tu m'estàs matant com vas matar els meus pares

Tu vols que recorri a les lleis?

Per a que? Tu ets el testimoni, l'advocat i el jutge.

Si tu ets el meu jutge

Em condemnaràs a mort

Vols que siguem una minoria?

Per que siguem la majoria als cementiris?

Estàs somiant

La teua democràcia?

Actualment s'apropa més al nazisme

Estàs continuament maltractant l'ànima dels àrabs

I finalment convertint-la en una dona prenyada

Que donarà a llum a un nen

Es dirà "bomba humana"

I després direu que és un terrorista?

Pim-Pam-Pum

“Hem de despertar ments adormides”

Èric Bertran ‘El Fènix’ català

✉ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Èric Bertran, un jove de catorze anys de Lloret de Mar, va ser detingut l'any 2004 per la Guàrdia Civil i acusat de terrorisme per l'Audiència Nacional espanyola per haver exigit per correu electrònic l'etiquetatge en català a tres cadenes de supermercats. El llibre que ha escrit explicant la seva experiència, *Èric i l'Exèrcit del Fènix*, ha venut 12.000 exemplars en menys d'un any. Ara se'n farà una obra de teatre escrita per Víctor Alexandre i dirigida per Pere Planella.

El llibre ha estat tot un èxit de vendes...

Crec que s'ha venut tant perquè explica una realitat ocultada que molta gent sap que existeix però que mai no se n'acostuma a parlar enlloc. Molta gent sap que aquesta mena d'agressions segueixen i volen tenir més informació.

Tot i la publicació del llibre, hi ha hagut alguna reacció per part de les marques que en el seu dia

vas denunciar que no usaven el català?

Pel que fa a l'etiquetatge no han fet cap canvi, però Supermercats DIA ara retola en català, una cosa que abans no feia tot i que fos obligatori per llei. Em consta que molta gent hi ha deixat d'anar a comprar. Per canviar les coses el que es necessita és que molta gent reaccioni i protesti. Hem de despertar ments adormides, i el llibre ho està fent.

Hi ha hagut altres casos com el teu, de joves que han estat acusats de terrorisme pels continguts independentistes de les seves web. Què diries a tots els represaliats internàutics?

Que ho facin públic a tots els àmbits. Que mai es facin enrere. Necessitem demostrar que no ens enfonsem i que sempre reaccionem. La majoria de mitjans oculten aquests temes, per tant no pot ser que a sobre nosaltres no en fem difusió. És necessària per despertar a tothom.

Quina reflexió fas entorn del terme “terrorisme”, després del que t'ha passat a tu?

El Govern Espanyol té una llei, la llei antiterrorista, que està per

sobre de la Constitució i que vulnera els drets humans més fonamentals. Per tant, sembla que per poder fer tot el que no els permet fer la Constitució ho fan sota l'acusació de “terrorista”. Aquí no ho veiem tant perquè tot just comença, però amb aquesta excusa al País Basc han il·legalitzat partits i col·lectius, han tancat diaris i han detingut a molta gent. **Ara que hi ha hagut eleccions... Com veus que es prenen els partits polítics el tema de la llengua?**

Tothom diu que el tema està entre Mas o Montilla, però sembla que la gent no recorda que cap dels dos va votar a favor de la llei que obliga a etiquetar en català. És a dir, tots s'omplen molt la boca: que si uns són nacionalistes, que si els altres encara que la seva llengua materna és el castellà, són catalanistes... Però alhora de la veritat jo no veig els fets en cap dels dos. No me'n creuré a cap fins que no vegi fets, de paraules ja n'he vist masses i últimament cap de complerta.

Amb ‘I’ d'Indymedia

ARRIBA LA PEL·LÍCULA DOCUMENTAL ‘I’, SOBRE L'ECLOSIÓ DE LA XARXA ALTERNATIVA A L'ARGENTINA

I, THE FILM

WWW.ITHEFILM.NET

DISSABTE 11 DE NOVEMBRE.

19H SALA BAHIA / ESPAI

ALLIBERAT PER LA CULTURA

C/ OLZINELLES 31

BARRI DE SANTS,

BARCELONA

L1-L5 PLAÇA DE SANTS

✉ **Redacció Directa**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Indymedia s'ha convertit en la xarxa d'activistes mediàtics més gran i important del món. El llargmetratge documental *I: The Film* vol deixar testimoni d'aquesta realitat, fent una reflexió de la relació que tenen els mitjans i el poder. Un documental que segueix a un petit col·lectiu de Buenos Aires que durant el seu primer any de vida s'enfronta a assassinats, una economia colapsada i un important remolí polític arran de les grans mobilitzacions que van sacsejar Argentina durant l'any 2001.

Els directors Raphael Lyon i Andrés Ingoglia estan de gira per Europa i els Estats Units presentant el seu treball. El dissabte 11 de novembre seran a la sala Bahía de Barcelona. Lyon i Ingoglia realit-

zen un documental sense argument lineal, ni personatges centrals, ni cronologia d'esdeveniments: l'estructura del film, doncs, imita la ideologia de la xarxa que està documentant. Les escenes d'I avancen, com qui navega de link a link, a través d'històries i esdeveniments que s'encreuen i que narren conceptes com la comunicació col·lectiva, l'organització horitzontal i l'acció social en xarxa.

A l'editar el film, els dos directors es van enfrontar a moltíssimes hores de material enregistrat en diversos continents, en un procés que va durar quatre anys i que busca representar el què pels mitjans de comunicació convencionals és un fenomen invisible. Un documental que és un testimoni profund sobre el desenvolupament de la consciència en xarxa i les seves connexions.

De la glosa al hip-hop

UNA MARATÓ DE ‘BERTSOLARISME’ SOCIAL I CANÇÓ ESPONTÀNIA

TRANSGLOSSADORS | DE LA GLOSA AL HIP-HOP

11 DE NOVEMBRE. CASAL D'ASSOCIACIONS JUVENILS DE BARCELONA

(C/AUSIÀS MARC, 60). L'ACTIVITAT ÉS GRATUÏTA.

TÈLFON DE CONTACTE: 901 515 253

✉ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Amb l'atractiu títol de “Transglosadors”, i el suggerent lema “De la glosa al hip-hop”, es presenta la trobada d'improvisació que tindrà lloc a Barcelona, al Casal d'Associacions Juvenils, el proper dissabte 11 de novembre de 2006. La voluntat totalment espontània de transcendir en la travessa cap al “més enllà” que suposa la improvisació, junt al passeig per la geografia dels versos i les rimes que ens ofereix cantar i el fet de comunicar-nos, seran, amb la festa de la paraula com a eina revolucionària, protagonistes d'una trobada tan insòlita com atàvica.

El col·lectiu Cor de Carxofa, que té per objectiu la recuperació,

ció, promoció i la difusió del glosat en català, junt amb l'associació L'Ull i l'Ai, de la mateixa corda, proposen una marató de bertsolarisme social i cançó espontània. L'encontre reivindica una pràctica que ben podria ser reconeguda com un dels millors sistemes de revitalització del pensament compartit. Una tècnica amb reminiscències del tot primitives i universals que troba entre el contacte directe entre persones i la música del dir les coses, les armes més poderoses per manifestar la pròpia personalitat i contradicció.

Glosa ancestral mallorquina

L'acte començarà amb la realització de diversos tallers d'introducció teòrica a la cançó improvisada a càrrec de Jordi

Cloquell, Artiller, Antoni Viver, Mostel, Francesc Tomàs, Panxito, Rafael Rodríguez, Brillant, i el raper Gato-el-Qiman i Dj KDO. L'ancestral glosat mallorquí, així com el repertori d'altres gèneres bàsics de la cançó improvisada seran analitzats com també ho seran les formes del hip-hop, de més recent aparició.

Durant la festa també es presentarà el Manual del glosat a càrrec de Cor de Carxofa. Finalment, un concert dels diversos estils, amb músics i cantadors especialitzats, culminarà la trobada per desembocar en una cantada oberta i participativa que, de ben segur, farà honor a les delícies i la imaginació de la confluència.

Castanyes contra Halloween

EL CASTANYADA ROCK DE PIERA ES CONSOLIDA COM A FESTIVAL DE TARDOR

Castanyada Rock | Piera, 30 d'octubre de 2006
Revolta 21, Skalariak, Habeas Corpus, La Gossa Sorda

Joan Garcia
/cultura@setmanaridirecta.info/

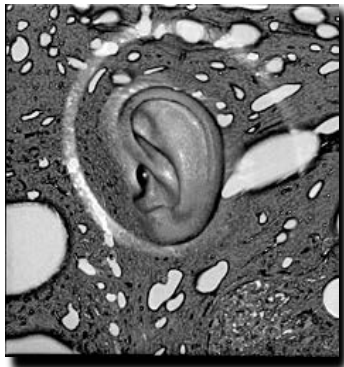
Enfront les tradicions importades que han convertit la revetlla de Tots Sants en una espècie de paròdia dolenta de telefilm nordamericà, hi ha qui reivindica la castanya autòctona enfront de la carabassa ianqui. Amb només tres anys, el Castanyada Rock s'ha convertit en un dels festivals amb més projecció i assistència de la comarca de l'Anoia. Es tracta d'un festival nascut des de la base, organitzat per l'associació Jovent de Piera, i amb una forta vocació popular, d'esquerres i independentista.

Des de 2002, la feina dels joves de Piera ha fet que l'assistència de públic al Castanyada

Rock s'hagi multiplicat, se n'hagi incrementat el ressò i hagi traspassat les fronteres comarcals per arribar a tota la geografia catalana. Sota la reivindicació, la cultura i la defensa de les tradicions, amb el lema "Piera en moviment per una Països Catalans lliures", el festival va presentar un cartell ambiciós, amb grups de primer ordre catalans, bascos i madrilenys que van saber respondre a l'entrega del públic que va omplir el pavelló municipal. Ja durant la tarda, centenars de joves vinguts d'arreu del país van omplir els carrers de Piera. A les 9 van fer cap al pavelló que en escassament una hora es va omplir per presenciar l'actuació del primer grup, Revolta 21. Els moments àlgids de la nit van ser amb l'ac-

tuació d'Habeas Corpus i Skalariak, caps de cartell, que van fer vibrar el pavelló i el públic assistent. La Gossa Sorda va oferir el seu millor repertori posant punt i final al concert que va acabar sobre les 5 de la matinada.

El Castanyada Rock Piera 2006 ha repetit l'èxit d'edicions anteriors i ha tornat a ser un punt de trobada obligat per centenars de joves d'arreu dels Països Catalans, seguint així la seva línia de consolidació com a festival més important de l'Anoia i fent-se lloc entre els festivals a nivell català. L'assistència va ser rècord complint amb les limitacions d'aforament que van fer que molta gent es quedés a les portes del recinte.

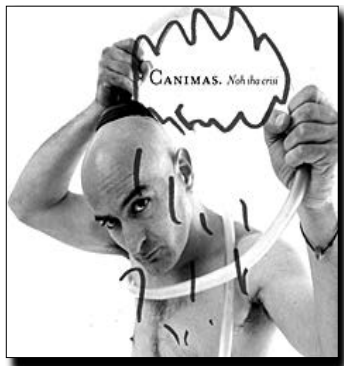

Pascal Comelade

BAR ELÈCTRIC 1975-2005
(G3G RECORDS)
POP MINIMALISTA

Pascal Comelade és un dels músics de pop catalans amb més projecció en l'escena independent internacional. Ho avalen, entre d'altres, col·laboracions com la que ha fet amb PJ Harvey o rareses com la del grup japonès Pascals, una mena de banda clònica del músic de Catalunya Nord. Aquesta caixa de quatre CDs editada per la detallista discogràfica G3G recull setanta temes que recorren trenta anys de trajectòria de Comelade. Es presenta amb una obra d'art de portada a càrrec de l'artista Evru,

en edició de mil còpies numerades. El primer disc recull vint peces dels inicis, on apareixen seqüències estrafolàries i rareses de la seva etapa electrònica. I a partir del dotzè tall, ja es reconeix el Pascal Comelade més universal. Minimalisme pop que també remet a clàssics del rock i la cançó popular. L'acompanyen en el viatge una llarga llista de col·laboradors: Víctor Nubla, Gat, Cathy Claret, Enric Casasses, Toti Soler, Pep Pascual, Robert Wyatt o Roy Paci. Antònia Andreu

Canimas

NOH IHA CRISI
(MÚSICA GLOBAL)
ROCK D'AUTOR

Tan en la seva època com a ànima de Zitzània, a mitjans dels anys noranta, com en el seu primer disc en solitari, Canimas i rebentes (DiscMedi, 2004), Eduard Canimas ha estat capaç de bastir un imaginari surrealista entre la cançó i el rock, amb lletres carregades d'enginy i jocs lingüístics, així com unes músiques que ara han crescut en matissos gràcies a la producció del pianista Xavi Llores (Sisa, Gerard Quintana). *Noh iha crisi* —un títol amb les hacs desplaçades "com

els qui no tenen veu", explica el mateix Canimas—és una col·lecció de cançons exquisides en la línia boletaire del rock, la que han explorat Sisa o Pau Riba, i que ara torna a estar de feliç actualitat gràcies a cantautors com el mateix Canimas o l'exitós solsoní Roger Mas. Canimas sembla haver escapat dels supòsits més autodestructius que han imprègnat part de la seva obra i trajectòria, en un disc de cançons que brillen amb llum pròpia. R. P.

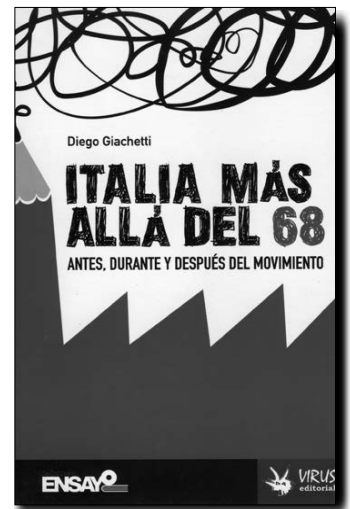

El tren de la memòria

M. ARRIBAS I A. PÉREZ.
LÁGRIMAS ROJAS
V. RIVEROLA I L. MELER

La recuperació de la memòria històrica és un debat molt present a la societat catalana i espanyola, i és bo que hi hagi produccions audiovisuals que ajudin a fer presents les ferides mal tancades de la Guerra Civil. És el cas d'aquest doble DVD editat per Cameo, amb els documentals *El tren de la memòria* i *Lágrimas Rojas*. El primer narra l'emigració de dos milions de ciutadans espanyols cap a Alemanya, França, Suïssa i els Països Baixos durant el franquisme. En situació de clandestinitat, amb tota la problemàtica de l'idioma i amb un 80% d'anal-

fabetisme, el recorregut dels immigrants espanyols a Europa recorda a moltes situacions que vivim en l'actualitat a l'Estat espanyol amb l'anomenada immigració irregular. *Lágrimas Rojas* també és un viatge: el que van realitzar expresoners catalans als camps nazis a Viena, de la mà de l'Amical Mathausen, coincidint amb el seixantè aniversari de l'alliberament de la barbàrie nazi. Un testimoni audiovisual que deixa constància que encara queden deportats que, any rera any, segueixen lluitant perquè la memòria segueixi viva. A.A

Italia más allá del 68

DIEGO GIACHETTI
VIRUS EDITORIAL
COLECCIÓN ENSAYO

Omplir els buits de la història oficial és una de les necessitats més urgents de l'esquerra radical del segle XXI. D'igual manera que als Països Catalans són els anys de l'anomenada transició un territori vedat per a la memòria, a Itàlia són els anys posteriors a l'esclat del moviment estudiantil i obrer 1968 els que resten ocults sota un tupit vel d'oblit. Diego Giachetti narra una història política diferent de la Itàlia convulsa dels "anys de plom". Des de les revoltes universitàries de 1968 i fins a la repressió final dels combatents obrers de la Fiat de 1979, Itàlia viu un esclat sense precedents de les organitzacions de l'anomenada nova esquerra. Per Giachetti, el 68 no va ser una anècdota històrica o un conflicte generacional, com sembla que ha dissenyat la història oficial de l'actual classe dirigent europea, sinó una profunda resposta de la joventut a l'anquilosament de les organitzacions tradicionals de l'esquerra marxista i els partits i sindicats presos de la burocràcia i el centralisme. R. P.

RECOMANEM

SETMANA DE SOLIDARITAT AMB PALESTINA

Del 8 al 16 de novembre tenen lloc diversos actes a la ciutat de Reus en el marc d'una setmana de solidaritat amb la lluita del poble palestí. Cal destacar el Concert per Palestina, que se celebrarà el dissabte 11 de novembre, a la Sala Polivalent de la Palma, a partir de les 22 h. El bo d'ajut d'aquest concert és de 10 euros, i els beneficis seran destinats al "Projecte de formació en desenvolupament democràtic i comunitari entre joves àrabs d'origen beduí a la Palestina ocupada", gestionat per SODEPAU.

Podeu consultar el programa sencer a: <http://www.campusreus.org/>

DIA INTERNACIONAL CONTRA EL MUR DE L'APARTHEID

Aprofitant la celebració el proper 9 de novembre de la Jornada Internacional Contra el Mur de Palestina, Hacer Color i l'Ateneu Popular 9 Barris organitzen una jornada lúdic-reivindicativa al mateix Ateneu. El plat fort d'aquesta jornada és el concert que tindrà lloc a les 20.30 h, amb l'actuació dels grups DAM, Nour i Black Baudelaire. El preu de l'entrada pel concert és de 6 euros.

Podeu consultar el programa sencer a: <http://www.noubarris.net/ateneu/>

SORTIM DE CASA

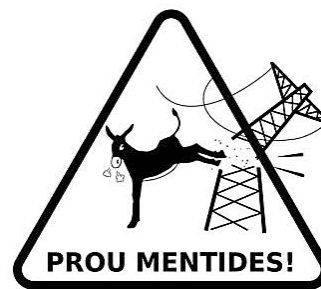
MANIFESTACIÓ. "SOLIDARITAT AMB EL POBLE DE OAXACA, MÈXIC"

Diumenge 12, a la Plaça Universitat, Barcelona. 12 h.
Organitza: Asamblea de Apoyo al Pueblo de Oaxaca

CONCENTRACIÓ. "NO A LA MAT. PER UNA NOVA CULTURA DE L'ENERGIA"

Diumenge 12, Girona.
9 h. Preparatiu al rellotge de la Devesa.
11 h. Concentració davant la Subdelegació del Govern espanyol de Girona (Gran Via Jaume I)
+info: www.nomat.org

CORRELENGUA'06 A RIBES. "UNA LENGUA VIVA, UN POBLE EN MARXA"

Dijous 9, a les 19h, a la Biblioteca Manuel de Pedrolo. Xerrada "Llums i ombres del procés de normalització lingüística", a càrrec de Miquel Àngel Pradilla, professor de la universitat Rovira i Virgili.
Dissabte 11, a les 12h, a les pistes del Camp Municipal de futbol. Partit de futbol obert pro-seleccions catalanes.
Diumenge 12, a les 10h, a la plaça Marcer. Passejada "El català sobre rodes", amb jocs populars per a la mainada, l'actuació musical de grups locals, l'espectacle "Cançons amagades, un passeig musical per la història de la cançó catalana", lectura del manifest i vermut. Organitza: Plataforma pel Correllengua a Ribes

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 9

Jornada "Txetxènia, trenquem el silenci"

Seu de la Federació Catalana d'ONG pels Drets Humans, carrer de les Tàpies 1-3, Barcelona. De les 17.30 h a les 20 h.
L'objectiu de la jornada és informar i sensibilitzar a la població de Catalunya sobre el conflicte de Txetxènia, que fa més d'una dècada que dura però que ja ha deixat de ser notícia.

DIVENDRES 10

Xerrada de Rescat, col·lectiu de suport a presos i preses polítiques, i actuació del cantautor Cesc Freixes
CSO La Banka Rota, carrer Rubio i Ors 103, Cornellà. 19 h.

Festa Major Jove d'Hivern

Centre Cultural, El Morell. 23 h. Entrada gratuïta.
Concert amb els grups Skàndol Públic, Pirat's Sound Sistema, La Troba Kung-fú i Dj. Makum.

Passi del documental *El MIL, de Martina Loher Rodriguez i posterior tertúlia amb Ferran Aisa (Ateneu Enciclopèdic Popular) i Txema Bofill (e-GARI)*

Ateneu Popular Julia Romera, c/ Santa Rosa 18. Santa Coloma de Gramenet, 19.30 h.

Minimal-Techno Frre Party

Parc de Can Rafart, Vilassar de Dalt. 22.30 h.
Com a final de la campanya "Musicalitza l'espai urbanitzat". Dj's de minimal i techno.
Més info a: kontsumismo_zoriontzua@hotmail.com

Empalmada 2006

Parc del Comunidor, Altafulla. 24 h. Gratuït.
Concert amb els grups Kennel (rock-Altafulla), Txipi Aité (reggae-Tarragona), Tumbuctú (mestis-Tarragona) i sessió de música jamaicana amb THC Sound System.

DISSABTE 11

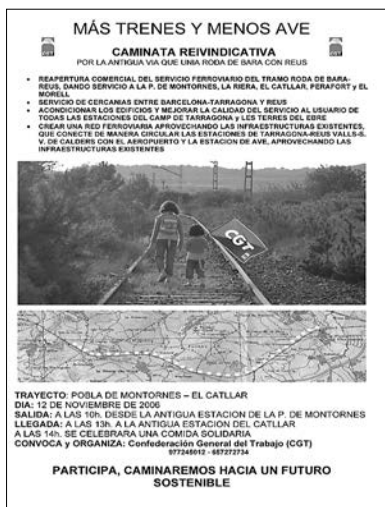
Manifestació contra el Barcelona Meeting Point

Esmorzar i trobada de persones, col·lectius i plataformes en defensa del territori i contra l'especulació a les 10 h, a la plaça dels Països Catalans, a Sants-Estació, Barcelona.
Sortida de la manifestació cap al Barcelona Meeting Point a les 12 h.

DIUMENGE 12

Caminada Reivindicativa. "MÉS TRENS I MENYS AVE"

Sortida a les 10 h des de l'antiga estació de la Pobla de Montornès. Arribada a les 13 h a l'antiga estació d'El Catllar.
Dinar popular solidari a les 14 h.
Caminada reivindicativa entre la Pobla de Montornès i El Catllar en demanda de la recuperació de les vies abandonades que uneixen aquests dos pobles.

DIMARTS 14

Jornades "Violència de Gènere a l'Afganistan, cinc anys després de la caiguda dels talibans"

14 i 15 de novembre. Residència d'Investigadors, Carrer Hospital 64, Barcelona.
Inscripció gratuïta adreçant-se a l'ASDHA a afgancat@afgancat.org
L'objectiu de les jornades és fomentar la col·laboració i l'intercanvi d'experiències contra la violència de gènere entre dones de l'Afganistan i de l'Estat espanyol. Hi participaran ponents de l'Estat i quatre activistes afganeses. També es projectaran els documentals *Golha* (flors), que mostra el poc conegut moviment feminista a l'Afganistan, i *Maig 1976: El despertar de les dones*, testimoni audiovisual del moviment feminista després de la mort de Franco.

DIMECRES 15

Concentració contra el desallotjament de la casa okupada l'Esbarzer
Carrer Constitució 88. Barcelona. 8.30 h

DILLUNS 20

Parlem de l'Ateneu Enciclopèdic: Presentació del Manifest de l'Ateneu Enciclopèdic Popular
Ateneu Barcelonès, c/ Canuda 6, Barcelona A les 19.30 h.
Presenta l'acte Bernat Castanyes (Ateneu Barcelonès) amb Oriol Bohigas (President de l'Ateneu Barcelonès), Pere-Joan Pujol (President de la Federació d'Ateneus de Catalunya), Manel Aisa (Ateneu Enciclopèdic), Adolf Castaños (Ateneu Enciclopèdic)

23, 24 I 25 DE NOVEMBRE

Seminari: Cap a on va Colòmbia?
Centre Cívic Pati Llimona, Regomir 3, Barcelona.
Organitza: Colectivo Maloka

NO OBLIDEU...

Festa Major de la UAB

Dijous 9 de novembre, a partir de les 12 h.

La Festa Major de la Universitat Autònoma de Barcelona celebra aquest any el seu 21è aniversari amb moltes propostes culturals per a tots els gustos. Com en els últims anys, el nucli "dur" de la festa estarà situat a la Rambla Nord del Campus de Bellaterra, on es col·locaran els escenaris i les parades dels diferents col·lectius de la Universitat.

La indirecta

L'ENTREVISTA // **RAFAEL CALDERÓN, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA EN DEFENSA DELS DRETS HUMANS**

Per què està més perseguit trencar el vidre d'un McDonald's que coaccionar la gent gran perquè deixi casa seva?

✉ **Sergi Picazo**
/entrevista@setmanaridirecta.info/

És advocat laboralista a Barcelona des de fa 36 anys. Va començar treballant sota la legislació franquista quan la majoria d'advocats que defensaven treballadors eren quasi activistes revolucionaris. Les coses han canviat molt, però els drets de tothom encara no estan plenament garantits. Avui segueix lluitant. És president de l'Associació Catalana en Defensa dels Drets Humans i membre del Col·lectiu d'Assessorament i Defensa Jurídica.

Els drets humans estan sent vulnerats a Catalunya?

Sí, però és en general una característica de les societats occidentals en l'actualitat.

Posa'm exemples.

A Barcelona, les Ordenances Municipals. Precisament hem presentat un recurs contenciós en front de la seva aprovació, perquè entenem que la normativa lesiona drets humans i fonamentals en tant que s'està intentant castigar i reprimir formes espontànies de conducta social.

Kiuba

L'any 48 es va constituir els drets humans com una font fonamental de la legislació. S'ho creuen?

Algun més en l'àmbit català?

La denúncia de lesions físiques als presos durant el motí de Quatre Camins.

I a l'Estat espanyol?

Assistim i fem seguiment del macrojudici 18/98 a Madrid en el que estan imputats 59 persones d'Euskadi.

Euskadi és un forat negre.

És un lloc on s'ha d'estar constantment en prevenció que es produeixin situacions on es limitin els drets humans o es produeixin tortures. Però el problema més important que tenim és d'informació, perquè a través dels mitjans de comunicació es fa difícil saber què està passant realment i quines vulneracions es donen contra els drets humans.

Quines reformes legislatives trobeu més preocupants?

A partir de l'11-S, la nova legislació ha provocat descaradament

una situació de vulneració dels drets humans. Però això ja hi era abans. Patim un procés cada vegada més accentuat d'utilització del dret a la justícia i la legislació com a eines per afavorir o mantenir determinats interessos polítics i econòmics. A partir de l'11-S es produeix una explosió de les polítiques repressives i de les actuacions preventives: se sacrifiquen els drets humans i es posa davant la seguretat i l'ordre constituït. Han deixat de banda el concepte de justícia. Els grups de poder utilitzen les lleis com una eina per aconseguir els seus objectius. Inclús s'arriba a legislar per fer front a situacions concretes.

¿...?

La llei de partits polítics, que va il·legalitzar Batasuna, és una bona mostra. La justícia s'està convertint en un instrument polític.

Però també és cert que el sistema diu que s'ha de defensar davant d'una nova amenaça com és el terrorisme internacional. Els governs han creat una nova legalitat per no saltar-se les lleis. Però sí que se salten els drets humans. El sistema es va definir i pronunciar globalment des de l'any 48 per constituir aquests drets com una font fonamental de la legislació. Això s'ho creuen o no s'ho creuen? Els drets humans no poden ser utilitzats a la carta segons ens convingui. Han

de mantenir-se inclús per defensar-se de gent que vol vulnerar els nostres drets.

Contra l'anomenat terrorisme islamista s'han comès molts errors policials i judicials. Per què?

Res és involuntari, i el que és involuntari no es converteix en norma. En canvi, la conducta policial i judicial és repressiva com a norma. Té dos objectius: mostrar la seva capacitat de resposta davant una ciutadania espantada i establir condemnes incontrolades i sense judici sobre determinats grups. Només amb la detenció, la publicitat mediàtica i l'entrada a presó preventiva és suficient castigar a algú sense necessitat d'una condemna.

Qui té més possibilitats de perdre drets?

En aquests moments hi ha uns interessos dominants que configuren el contingut polític i de funcionament de la societat. Tot el que està intentant canviar això rep immediatament una resposta del sistema per bloquejar-ho, reprimir-ho, frenar-ho o fer-ho desaparèixer. D'una banda, una part de la societat està sent subjecte actiu d'aquesta pressió com a conseqüència del seu impuls per plantejar situacions alternatives. Evidentment, els moviments socials altermundialitzadors, els okupes o les lluites per l'habitatge són reprimits. I de l'altra, una altra part de la societat és subjec-

te passiu de la vulneració de drets com a conseqüència que el sistema necessita funcionar amb beneficis econòmics i eficàcia social. Per això es passa per sobre d'alguns col·lectius com els treballadors. La contractació temporal i l'acomiadament lliure afecta la possibilitat de viure en condicions dignes.

L'última reforma laboral ha anat en detriment de...

És purament circumstancial! L'única cosa que fa és potenciar algunes formes de contractació indefinida a base d'anar abaratint les indemnitzacions en cas d'acomiadament. Per tant, acabem igual que havíem començat. L'empresari utilitza els treballadors només quan li interessa i prou.

Com advocat laboralista, tens més feina ara o als anys 70?

Igual quantitat de feina, però diferent. Abans, eren molt habituals els tancaments d'empreses, i ara el tema habitual és d'interpretació de normes legals. Abans hi havia una actuació des d'una perspectiva de classe obrera, inclús en la feina dels advocats. En qualsevol judici, trobaves sempre una resposta col·lectiva dels treballadors. Avui la gent es nega sistemàticament a declarar com a testimonis per por a perdre la feina o a patir represàlies. La majoria de gent ve ara amb plantejaments purament individuals a causa d'una situació molt més desestructurada i, per tant, més vulnerable. La gent accepta la inestabilitat a la feina com una cosa normal i no solen reclamar els seus drets.

Abans hi havia una actuació des d'una perspectiva de classe obrera

La justícia protegeix els rics o els pobres?

Et responc amb una altra pregunta. Per què és molt més perseguit, escandalós i penalitzat trencar el vidre d'un McDonald's o d'un caixer automàtic que pressionar i coaccionar a un avi o àvia per aconseguir que abandoni el seu pis i poder així especular amb el preu de l'habitatge? Les dues realitats existeixen, però mentre unes tenen una resposta enorme en mitjans policials i judicials, les altres tenen dificultats per ser considerades com a delictes. El tractament de la justícia no sol ser equilibrat. ●

Diego Rivera o la cruïlla

✉ **Esther Sancho**
/opinio@setmanaridirecta.info/

Sempre he pensat que la genialitat de Rivera, més enllà de la seva obra pictòrica, residia en la seva sorprenent capacitat per militar sense complexes ni recompenses, en el lloc i moment més inoportuns per a la seva pròpia carrera. Quin artista d'avui dia seria capaç d'acceptar un encàrrec professional d'un personatge ric i poderós com Rockefeller als anys 30 per a, acte seguit, fer-li exactament el contrari? Rivera sabia perfectament el que s'hi jugava i, tot i així, no es limitava a refusar o defugir els encàrrecs que podien contradir els seus ideals, sinó que els assumia per acabar pintant l'enaltiment del socialisme i la lluita proletària de forma directa i desinhibida.

Nosaltres no som Diego Rivera però això no ens pot distreure de la nostra obligació

I el que aconseguia era tan genial com la seva pintura: ofendre'ls en allò més profund, convertir-los en monstres destructors dels seus murs, l'art i la lliure expressió, fer-los anar molt més lluny del que haurien arribat amb la careta posada: retornar-los a les cavernes on s'havia quan el que preval és la força bruta del poder, del capital i de l'imperi. Nosaltres no som Diego Rivera, no ocupem la seva atalaia privilegiada, però això no ens pot distreure de la nostra obligació ètica o revolucionària "acceptar tots els encàrrecs", encara que això impliqui no promocionar professionalment, desaparèixer dels circuits comercials o entrar en conflicte amb la gent que ens envolta. Perquè l'acció militant en el temps de lleure pot ser gratificant però on de debò es posa en joc el nostre discurs és en aquells àmbits de la vida en què ens resulta més incòmoda i inadequada. La resta són excuses.

No poder!
No poder!